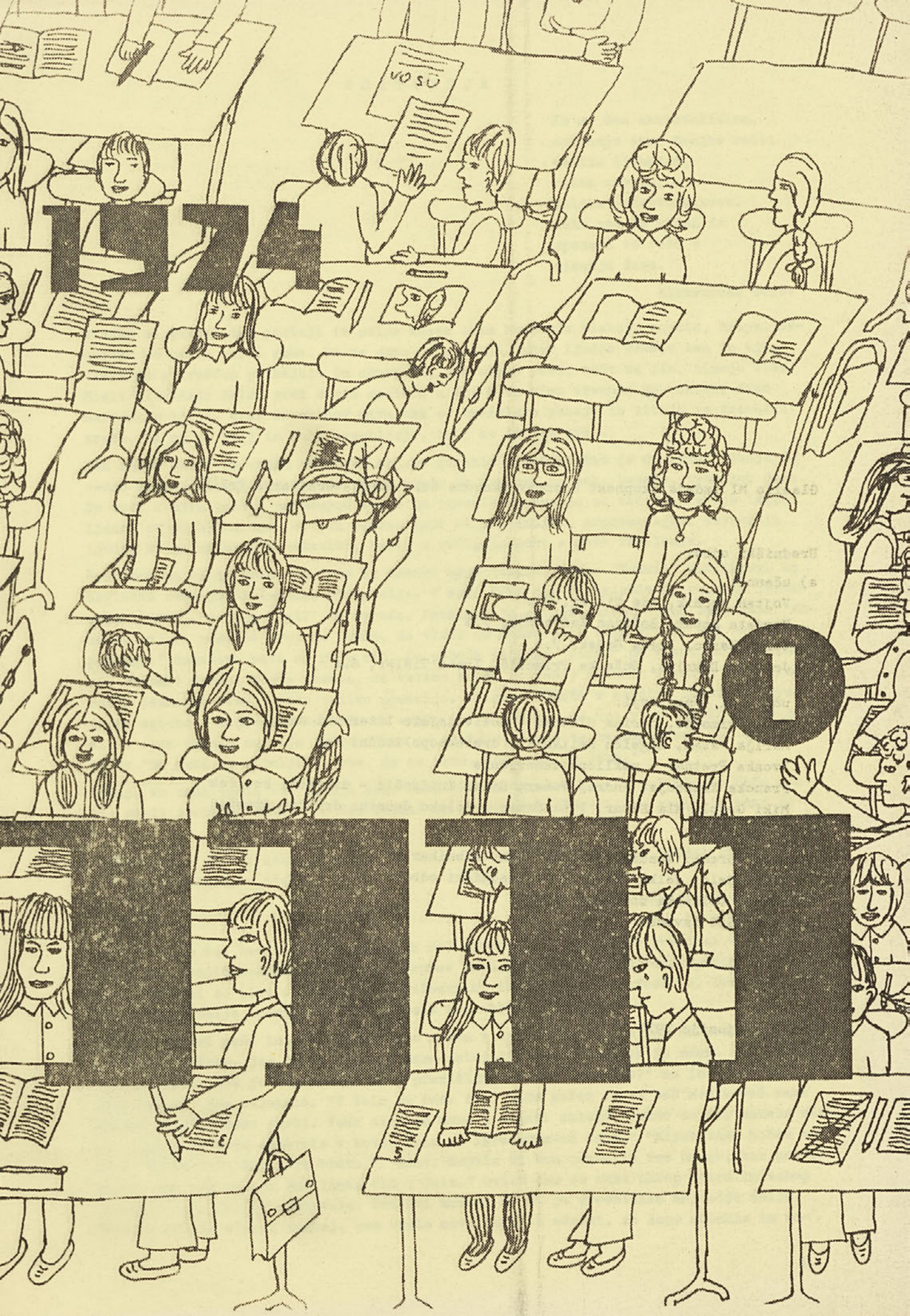

Glasilo MI izdaja skupnost učencev osnovne šole heroja Grajzerja Tržič.

Uredniški odbor

a) učenci:

Vojteh Močnik, Ada Tišler, 7.a
Marjeta Rotar, Boštjan Zadražnik, 7.b
Zorka Kerec, Breda Mežek, 7.c
Jolanda Dobrlet, Dušanka Primožič, Irena Tišler, 8.a

b) učitelji - mentorji:

Vera Primožič, Marina Slatnar - doživljajsko literarni del
Marija Petek, Angelca Selišnik - družbenopolitični del
Zvonka Pretnar - poklicno usmerjanje
Francka Krabonja, Andrej Puhar, Silvo Žnideršič - družabni kotiček
Miki Grjol, Ela Sitar, Ivan Sitar - šolsko športno društvo Storžič

Likovna oprema: akademski kipar Vinko Ribnikar

Tehnično delo: Jelka Primožič in uredniški odbor

Tiskarna: Delavska univerza Kranj

Naklada: 650 izvodov

Tržič, v juniju 1974

Ko se čas skristalizira,
ostanejo samo trajne reči:
velika ljubezen,
velik navdih,
velika požrtvovalnost.
Kako rad bi videl in
spoznal te reči v
gibanju časa.

Aleksander Gerov

Stojim na železniški postaji in polna ušesa imam hrupenja vlakov, ropota, hrupa. Nenadoma se ozrem okoli sebe. Pa ne samo na postaji, kjer ljudje tekajo sem in tja, vlaki pa s truščem prihajajo in odhajajo, vse nekam beži, mudi se jim, nimajo časa. Misli mi uidejo daleč prek sivih mestnih ulic, beže mimo vrvenja po cestah, mimo nervoznih ljudi, brez trenutkov miru, ki se brezglavo pehajo in hitijo za trenutki sreče, ki pa jo bolj in bolj izgubljajo, bolj ko se jim mudi.

Tam nekje daleč pa vidim rdečkast soj po gorskih vrhovih. Tam je drugače, ljudje še vedno opazijo drug drugega, še vedno imajo za drugega nasmeh, besedo, trenutek časa. Bo tudi k njim prodrl oglušujoč trušč in brezglavo pehanje za večino, kar je izgubljeno, za drobci sreče, ki jih odnese čas? Najmogočnejši, nepremagljivi sovražnik ljudi, ki ga ni mogoče ustaviti, beži, s seboj pa nosi - naša življenja.

Nenadoma me nekdo prime za roko in ustavi moje razmišljanje. "Tomaži!" vzkliknem, ko zagledam svojega triletnega prijatelja. V roki drži šop rdečkastih in rumenih jesenskih listov. "A niso lepi?" me vpraša. Prikimam in se nasmehnem. Tedaj zaslišim: "Sedaj, kaj vi pustite svojemu pamžu, da vlačijo po rokah tako svinjarijo? Saj se bo ves pomazal!" Tomaževa mati ne reče nič, le poboža svojega "pamža" po glavi in se nasmehne. Razume? Morda. Morda razume, da veliko srečo najdeš v majhnih stvareh in da tudi rdeči jesenski listi lahko veliko pomenijo. Dvignem Tomaža v naročje in mu pripovedujem zgodbo o najlepšem metulju na svetu in ko rečem, da ima vsak otrok, ko se rodi, v srcu takega metulja in od njega je odvisno, če bo ta kasneje umrl ali ne, mi reče: "Ti imaš še metuljčka, vem, da ga imaš. Veš, rad te imam."

Tedaj, ko bodo imeli vsi ljudje tako radi vse okrog sebe kot ti malčki, ko bodo znali, znali ljubiti, takrat bo čas obstal in srečo bomo obdržali za vedno. A kdaj bo to?

"Nikolii!" se oglasi nekje v meni. "Pa bo, nekoč bo!" zavpijem kot trmast otrok. "Bo!" ponovim s solzami v očeh.

Dušanka Primožič, 8.a

Otroštvo. Ob tej besedi se skoraj vsak rad spomni dni, ki jih je preživel v domačem kraju pri svojih starših. Tudi jaz, čeprav imam šele 13 let, se rada spominjam teh dni. Povezani so bili z veselimi in žalostnimi dogodki mojega otroštva. Dva dogodka, ki se ju najboljše spominjam, bom skušala kar najboljše opisati.

Sedela sem pri peči in zrla skozi okno nekam v daljavo. Misli la sem na brata, ki sta že hodila v šolo, jaz pa sem morala sama ostajati doma. Vstopila je mama. Šele ko me je poklicala, sem jo zagledala. "Kaj premišljuješ tako žalostno?" me je vprašala. "V šolo hočem!" sem zajokala. "V šolo bi rada šla? Toda potem se ne boš mogla več samo igrati in biti brez skrbi. Vsak dan boš morala delati nalogo, vedno se boš morala učiti, igranje pa bodo samevale v kotu. Šola ni igra, temveč delo." "Kljub temu hočem v šolo. Hočem biti kot moja brata." "Prav. Kupila ti bom torbo in vse drugo, kar potrebuješ. Čez dva meseca boš lahko šla v šolo." Očila sem se mami okrog vratu in takoj naredila vse, kar je zahtevala. Čez dva meseca se mi je uresničila največja želja. Vesela, kot še nikoli doslej, sem vzela novo torbo z svezki, se lepo oblekla in od-

hitela v šolo. Poskakovala sem po poti in si potihoma prepevala. V šoli sem sedla v prvo klop. Vstopila je učiteljica, ki jo imam še danes, po tolikih letih, najraje. S tem dnevem sem postala enakovredna svájima bratoma.

Tudi žalostnih dogodkov je bilo dovolj. Včasih so se vrstili kar drug za drugim. Nekoč mi je mama povedala, da bo Srna dobila telička. Hotela sem biti zraven in sem bedela vso noč. Proti jutru, ko sem ravno malo zadremala, me je mama zbudila. Stekla sem k teličku. Ležal je ves moker poleg krave Srne. "Mrtev!" me je prešinilo. Naslonila sem se na Srno in zajokala. Tako rada sem se podila s telički! Mama me je prijela za roko in me odpeljala v hišo.

Ada Tišler, 7.a

Meseca marca smo se domenili, da bomo šli na izlet in sicer skozi vasico Gozd, čez Malo poljano do Podstoržiča.

Čeprav nam vreme ni bilo naklonjeno, smo se počasi le začeli zbirati na avtobusni postaji. Odpeljali smo se do Križev. Počasi smo krenili proti Gozdu. Spremljala sta nas tovariš in tovarišica. Razdelili smo se v majhne skupine, veselo kramljali in se precej hitro vzpenjali. Okrog nas je bilo tiho, kot je lahko le v planinah. Sem in tja so se še kazale snežne lise, drugače pa je sneg že skopnel. Opazili smo tudi prve spomladanske cvetlice: trobentice, teloh, sleč in jetrnik. Ponekod se je razcvetel volčin, trava pa je komaj začela poganjati. Kmetje so že pričeli z delom na polju. Spremljalo nas je tudi petje ptičev. V bukovju nad Gozdom je cvetelo mnogo zvončkov. Njihove bele kapice so se kazale med zelenimi listi kot pege na licih.

Pot je zavila strmo navkreber in bližala se je Zaloška gora. Dospeli smo do velike mize, od koder smo imeli prekrasen razgled na bližnje hribe in vasice pod njimi. Ustavili smo se in se malo odpočili. Nato smo odrinili proti Mali poljani.

Pot je bila sedaj bolj prijetna, položno se je vila po gozdu. Dospeli smo do Male poljane. Odprl se je čudovit razgled na Kranj, Predvor, Brnik, Stražišče. Napili smo se čiste, a zelo mrzle studenčnice. Potem smo nadaljevali pot do Podstoržiča. Po poti nam je drselo, ker je bila ponekod mokra in ledena. V koči nas je že čakala topla enolončnica. Po kosilu smo se odpočili pred kočo. Sneg, ki je še ležal okrog koče, smo dodobra izkoristili za kepanje. Od časa do časa je izza oblakov pokukalo tudi sonce in takrat je vrh Storžiča zažarel v vsej svoji lepoti.

Naužili smo se lepote planin in tišine, ki je lastna le še gorskemu svetu. Utrujeno smo šli naproti smradu po bencinu in nafti.

Nataša Šava, 7.a

Vroče poletno sonce je počasi plavalo proti zahodu, da bi se še tam naužilo lepote primorskega sveta. Toda za njim so se zgrinjali težki črni oblaki, ki so bili kakor strašilo na polju. Veter je pihal z vseh strani. Morje je začelo valovati. Kmalu so začele padati še debele dežne kaplje, kaplje, ki so dajale morju sivo, temno podobo. Kaplje so drsele po oknih in se zlivale v curke, ki so drseli po stenah kot plazovi. Na daljnem obzorju se je tu in tam prikazala ladja, ki je pred nevihto hitela v pristanišče. Voda je pljuskala na obalo, hotela jo je preplaviti, a se je prestrašena raje umaknila.

Zrak je bil težak in nasičen z vlago. Galebi so se vrešče spreletavali nad morjem. Mestece, ki leži ob obali, je bilo prazno, kot bi hotelo zbežati pred sovražnikom Svetilnik na koncu pomola je prediral meglo. Tada je pripihala burja, mrzla kraška burja. Zaganjala se je v kamnite hiše in loputala z okni. Črni oblaki pa so vse bolj divje igrali svoj ples. Toda ta ples se je počasi izgubljal nekje za gorami.

Kmalu se je zjasnilo. Nebo je postalo modro, sijalo je sonce in žarelo kakor krvavi blesek oddaljenih požarov. Galebi pa so se veselo spreletavali nad morško gladino in prebujali mesto in naravo.

Sabina Zagoršek, 6.a

Večkrat se zazrem skozi šolsko okno. Pred menoj se razprostira travnik z rumenimi cvetovi regrata in drevesi z belimi debli. Tudi majhni macesni so posejani okoli šoli. To je šolski vrt. Preko travnika ob šoli pelje ozka steza. Po njej se vsak dan kdo pelje. Ta steza se priključi novi asfaltni cesti, ki pelje z Ljubelja proti Kranju. Takoj na drugi strani ceste je strm breg, porasel z mešanim gozdom. V tem gozdu vsako leto dozori veliko jagod.

Nekoliko dlje vidiš del predora. Če pogledaš proti mestu, vidiš le strehe hiš, kajti naša šola stoji na hribu. Strmo nad temi strehami pa se dviga Kriška gora. Na njenem pobočju je smučarska vlečnica.

Na travniku pred šolo si golobi in druge ptice iščejo hrano. Če pogledam skozi okno v risalnici, vidim črnega ptica z rumenim kljunom. Pogled skozi okno mi venomer nudi kaj novega.

Breda Ulčnik, 5.a

Največkrat grem v gozd z očetom. Z njim grem najraje zato, ker je lovec in mi o živalih, ki jih vidiš, ve veliko povedati.

V gozdu so mogočne smreke, ki upogibajo veje do tal. Nekoč me je oče popeljal v opazovalnico na eno izmed takih smrek. Iz te opazovalnice sem videl vso dolino pod seboj. Čez nekaj časa sem opazil srno z mladičem. Samca z rogovi nisem nikjer opazil, zato sem vprašal očeta, kako je s tem. Razložil mi je, da so živali zelo oprezne in da takrat, ko ima srna mladiče, pride na pašo najprej ona z mladičem, ker lovec takrat nanjo ne sme streljati. Čez nekaj časa sem zaslišal pisk. Na ta znak je samec pritekel k srni in se začel pasti. Postal sem nestrpen, zato sem začel lupiti lubje. Srna je to zaslišala ter z mladičem vred zbežala. Tudi srnjak jo je popihal.

Ko sva se z očetom vračala, sem zagledal kol, zabiti v zemljo. Zanimalo me je, čemu služi in oče mi je povedal, da je nasoljen in ga živali rade ližejo.

Toda presenečenj še ni bilo konec. Ko sva prišla k avtomobilu in odprla vrata, je skočila ven gozdna žaba. Jaz sem se smejal, oče pa je bil jezen, ker je moral čistiti sedeže. Še danes ne vem, kako je žaba zašla v avto.

Oliver Ogris, 5.a

Moj stari ata je živel na Dolenjskem. Kadar sem bil pri njem, sem mu pomagal pri delu. Takrat sem bil zelo vesel. Stari ata mi je povedal in pokazal vse, kar me je zanimalo. Zato sem ga imel zelo rad.

Med počitnicami je stari ata hudo zbolel. Bil sem žalosten. Rad sem mu stregel. Zdravnik je povedal, da ima raka. Veliko je trpel. Ko je umrl, mi je bilo pri srcu hudo. Zelo sem bil žalosten.

Kadar pridem na Dolenjsko, vedno obiščem njegov grob.

Andrej Vogrinc, 4.a
posebna osnovna šola

KNJIGA IN JAZ

Knjiga je zvesta spremljevalka vsakega človeka, posebno še nas šolarjev, saj bi se brez nje ne mogli učiti. Knjiga nam odpre okno v svet, ob njej spoznavamo tuje dežele, ljudi, njihove običaje in navade, živali in neznane, še neobljudene predele sveta, ki jih v knjigah opisujejo raziskovalci. Približajo nam daljna mesta, za katera ne bi nikoli vedeli, če ne bi bilo knjig. Znanstveno-fantastične knjige nas popeljejo v prihodnost, v deželo sanj, pričarajo nam čudovite zgodbe iz življenja na drugih planetih in četudi so izmišljene, jih radi beremo, ker nas iztrgajo iz sive vsakdanjosti.

Rada prebiram knjige o vojni, ki je prinesla toliko zla in gorja, ki še danes ni pozabljeno in nikdar ne bo. Čeprav je za nas mlade vojna nerazumljiva, se ob branju za hip zamislimo in se sprašujemo, zakaj je bilo treba vojne, zakaj je moralo umreti toliko nedolžnih ljudi. Želimo si, da ne bi bilo nikdar več takega trpljenja, a če pride, smo, čeprav tako mladi, pripravljeni braniti svojo svobodo in domovino. Knjige o vojni in o partizanih vzbujajo v nas spoštovanje, kajti v njih spoznavamo, kako pogumni so bili naši ljudje, naši starši, dedje in babice, ki so bili takrat še tako mladi, pa so se upali postaviti v bran sovražniku. Bili so še skoraj otroci, pa so imeli namesto igrač prave puške.

Rada prebiram knjige o starih časih, ko so živeli še kralji in lepe princeze, za katere so se borili postavni vitezi.

Rada berem. Veliko berem takrat, ko sem žalostna in osamljena. Knjiga me potolaži in razvedri. Posebno rada prebiram povesti o življenju na deželi, o kmečkem življenju. V njih nam pisatelji prikažejo vse lepote, pa tudi bridkosti naše zemlje, veselje in trpljenje preprostega kmečkega človeka, ki gara od jutra do večera za svoj vsakdanji kruh, ki je večkrat grenak, narejen iz žuljev in znoja. Pa vendar so ti ljudje ponosni in močni, znajo se veseliti, ker imajo radi svoje njive, travnike, živino, saj je to njihovo življenje. Ljubezen med kmečkim fantom in dekletom je lepa kot narava, v kateri živijo.

Rada imam tudi knjige, ki opisujejo lepote naših planin in gora, ki s svojo čarobno močjo privabljajo planince, da pozabijo na vse in darujejo goram celo svoja življenja.

Knjiga je moja prijateljica in hudo mi je, kadar jo vidim ležati na tleh umazano, s strganimi listi. Lahko bi marsikomu prinesla veselje, zabavo in ga tudi kaj naučila.

Vse knjige, kar sem jih prebrala, niso bile le prijetno čtivo, ampak sem spoznanja, ki sem si jih tako osvojila, lahko že večkrat uporabila pri domačih in šolskih nalogah.

Knjiga, ti si moja prijateljica, zato te bom pomagala približati tudi tistim sošolkam in sošolcem, ki te zdaj zanemarjajo.

Belkisa Brnjak, 7.c

Pripravim se k pisanju. Začnem pisati slovensko nalogo. Dolgo buljim v knjigo. Še nekaj glagolov moram izpisati. Končno! Odložim pero. Naslonim se na zid in poslušam radio. "Jo!" vzkliknem nenadoma. "Kje so knjige za bralno značko?" "Gotovo so še v knjižnici," se zasmeji mama. In res je tako. S prijateljico sem se dogovorila, da mi bo prinesla vse potrebne knjige.

Sedim in molčim. Mama piše pismo. Samo tiktakanje stenske ure se sliši, ko nenadoma pozvoni. Razveselim se, ker mislim, da je prijateljica. Odprem. Poštar mi pomoli pismo. "Zate je," mi reče. Čeprav je zame, ga dam mami. Strmim v vrata. "Gotovo je danes ne bo," reče mama. "Doma ima veliko dela, pomagati mora," še nadaljuje. Odidem v sobo. Sem zelo nemirna. Ležem in zaspim.

Naslednji dan je le prišla. Berem, ko pozvoni. Vstopi. Izroči mi knjige. Komaj čakam, da odide. Potem grem v kabinet, kjer sem sama s knjigami. Knjige leže okrog mene. V roke vzamem Tatiča. Najprej pogledam, če je kaj slik in končno začnem brati. Odpro vrata. "Sonja, večerja!" reče strogo oče. "S-a-j ni mogoče!" zajeceljam, "saj še naloge nimam. Kaj je res že osem ura?" Ta dan sem odšla spat brez naloge. Naslednji dan sem morala vse nadoknaditi in tako mi je za branje ostala le urica časa. Zvečer sem skočila v kabinet pogledat, če moje knjige že spe. Naslednji dan je bila nedelja. Dopoldne sem brala, popoldne pa sem v mislih ponavljala vsebino knjig.

V ponedeljek sem bila v šoli vprašana za bralno značko. Dobila sem priznanje. "Kaj ti pomeni knjiga?" me je vprašala tovarišica. "Veliko. Morda preveč. Pomeni mi več kot radio in televizija. Veliko več. Iz knjig se veliko naučim."

V svoji knjižnici imam preko 150 knjig. To so predvsem dela domačih pisateljev. Pred

nekaž leti sem si zaželela, da bi napisala nekaž verzov in jih potem povezala v čisto drobceno knjigo. In spet mi ta želja potiska pero v roko!

Sonja Klemec, 6.b

Poleg učenja mi največ pomenijo knjige. To so moje prijateljice, ki mi odpirajo največje okno v svet, hkrati pa usmerjajo na pravo pot.

Doma imam veliko knjig. Največ je Bevkovih in te tudi najraje prebiram. Ko sem hodila v 3. razred, mi je mama kupila zbirko knjig Walta Disneya: V deželi domišljije, Čudoviti živalski svet, Zgodbe iz Amerike ter Povesti iz vsega sveta. Te knjige so zelo zanimive in jih rada berem. V vitrini imamo tudi knjigo Antona Slodnjaka Slovensko slovstvo, v kateri večkrat zasledim tudi snov, ki smo se jo učili pri slovenskem jeziku. Tudi knjiga Glavna mesta Evrope je v naši knjižni omari. Prikazuje znamenitosti največjih evropskih mest.

Najraje prebiram Bevkovo knjigo, v kateri opisuje potovanje po Koroški. Ko sem prebirala to knjigo, sem spoznala, kaj vse so pretrpeli ljudje v Rožu, Podjuni in Zili. Med zelo zanimive knjige prištevam tudi dela Prežihovega Voranca in njegove opise trdega kmečkega življenja. Nepozabne so njegove Solzice. Pred nekaj leti sem v šoli kupila knjigo Pike Nogavička. Tudi pravljice imajo svoje mesto v omari. Ko sem prebirala le-te, sem se popolnoma vživela v pravljčni svet.

Knjige prebiram v prostem času ali kadar dežuje in pa takrat, ko vem, da imam vse obveznosti do šole za naslednji dan že narejene. Ko berem, se umaknem iz puste vsakdanjosti v svet velikanov, čarovnic, doživljam prostrano veselje, se zgražam nad hudo delstvom in občudujem poštene in hrabre junake.

Mlada sem, lepo mi je in knjige mi s svojimi raznovrstnimi vsebinami bogatijo domišljijo in izpopolnjujejo brezščno otroštvo.

Mojca Gorišek, 5.b

Tudi letos sem se odločil, da bom tekmoval za bralno značko. Bilo je takole.

V šoli smo izvedeli, katere knjige moramo prebrati. Težave so se začele takoj, ker nisem do bil vseh knjig. Sošolci so jih vračali v knjižnico, jaz pa sem si jih izposojal in jih prebiral. K branju sem se pripravil največkrat zvečer. Ko sem knjige prebral, sem se javil k spraševanju. Pesmice sem se učil sproti. Ko smo v šoli imeli proslavo ob 27. aprilu in 1. maju, smo pred učenci vse šole dobili Priznanje za branje. Doma imam že štiri priznanja in jih skrbno čuvam, da se bom spomnil na šolske čase, ko bom že odrasel.

Odločil sem se, da bom tudi v višjih razredih tekmoval za bralno značko.

Uroš Dobrin, 4.a

ŽELEZNA CESTA (KI JE V TRŽIČU NI VEČ)

Na Gorenjskem so začeli graditi železnice okrog leta 1870, to pa je le 20 let po izgradnji prve železnice na slovenskem ozemlju.

Ko so gradili železnico po Gorenjski, so jo zgradili tudi do Tržiča. Seveda ne vem letnic na pamet, ker nisem vedela, da jih bom rabila. Torej so naši dedje in babice dosegli, da so jim zgradili železnico do Tržiča. S tem je bila ukinjena tovarna pot, ki je vodila v Avstrijo. S tem so izgubili zaslužek mnogi kovači in je zato niso pozdravili z odprtimi rokami. Toda vsi le niso bili kovači in zato jih je bilo mnogo, ki so pripravili sprejem prvemu tržiškemu vlaku. Vožnja je bila udobna in prijetna, mnogo bolj kot s konjem. Mnogo starih Tržičanov si je želelo ogledati svet, pa niso imeli dovolj denarja, da bi odšli na pot. S prihodom vlaka se jim je ta želja izpolnila. Do neba so hvalili tistega, ki jim je izpolnil to veliko željo. Vlak ni bil lep

in velik, toda bil je vlak. Tako je prevažal vlak Tržičane vse do leta 1966. Tudi pokvaril se je včasih. Toda vlak se vendar da popraviti. Srečni Tržičani so se postavljali s svojim ljubim vlakom po vsej domovini, včasih kar preveč, zato so se jim prebivalci drugih krajev včasih naskrivaj posmihali. Ta vlak je bil najboljši in najlepši. Toda kmalu so začeli delati lepše in bolj udobne vlake, Tržičane pa je še vedno prevažala stara škatla. Tega pa vrli Tržičani niso prenesli. Bilo jih je sram, da je njihov vlak že pravi muzejski eksponat. Zato so ga ukinili. Namesto vlaka se vije sedaj iz Kranja proti Tržiču lepa, široka asfaltna cesta in po njej brže na vse strani Tržičani s svojimi avtomobili. Vlaka in železniških tirov pa v Tržiču ni že osem let.

Marija Mali, 8.a

Stari ljudje pravijo, da je včasih v Tržič vozil vlak, a jaz se tega ne spominjam. Šele enkrat sem se peljala z vlakom. To je bilo takrat, ko sem bila stara dve leti. Ničesar se ne spominjam, toda verjamem, da sem se res peljala.

Ko sem hodila v drugi razred, nas je tovarišica peljala v Ljubljano, da si ogledamo to železno čudo. Stali smo na peronu in gledali, kako vozijo vlaki sem in tja. Kar naenkrat se je prikazal zelo dolg vlak in začela sem šteti vagone. Bilo jih je šestintrideset. To je bila takrat zame velika številka. Takrat nam je tovarišica povedala, da smo tudi v Tržiču včasih imeli vlak.

Sedaj v Tržiču ni več železniških tirov, ni več vlaka. Ta veliki črni konj ne more več prisopihati v Tržič. Zabrisali so mu pot do našega mesta. Toda v Tržič ne more samo velikanski črnih, ves sajast. Lahko pa pripelje prav majhen vlakec. Toda tudi ta se ne pripelje po tirih. Pripelje ga tovornjak in prodajalka ga postavi v izločbo. Otroci opazujejo izložbe, peljejo v trgovino svoje starše in kaj kmalu tak vlakec doma razveseljuje otroke.

Na prostoru, kjer so se nekoč vili tiri, so danes skladovalnice desk, poleg pa ima tovarna ZLIT svoje obrate. Tračnice so najbrž položili kam drugam in verjetno po njih spet drviyo vlaki. Ljudje, ki se vozijo z vlakom, menjajo svoje razpoloženje, kot se menja pokrajina, po kateri vozi vlak. Vlak pa se za vse to ne zmeni in drvi dalje.

Helenca Ahačič, 8.a

22. julij 1908. leta je moja stara mama težko pričakovala. Ta dan je namreč v Tržič prvič pripeljal vlak.

Vstala je že zelo zgodaj. Oblekla je najlepšo obleko in si nataknila cikle. Pri vodnjaku si je umila še zaspane oči. Sonce je komaj poslalo svoje žarke izza Storžiča, ko je stopila na stezo, ki vodi v vas. Med potjo je nabirala rože, da bi z njimi pozdravila prihod prvega vlaka.

Prispela je že do prvih hiš takratne Ljubeljske ceste. Tedaj so se ji pridružile vrstnice, ki so tudi nosile cvetje. Skupaj so krenile po trgu.

Ulice in hiše so bile lepo okrašene. Vedno več ljudi je hitelo proti kolodvoru. Stara mama se je čudila, ker še nikoli ni videla tako mnogo ljudi. Bili so praznjenje oblečeni. Najbolj so se svoje zmage veselili delavci, ki so progo gradili.

Ljudje so se nagnetli okrog kolodvora. Končno je vlak le pripeljal. Lokomotiva je bila okrašena kakor mlada nevesta. Ljudje pa so jo poslu s cvetjem in izgledalo je, kot da se pelje k poroki. Veliko ljudi je tokrat prvič videlo vlak. Sčasoma pa so se tako navadili nanj, da si vsakdanjega življenja brez njega sploh niso znali več predstavljati.

Tržiške železnice ni več in tudi moje stare mame ni več. Spomini pa so ostali.

Andreja Meglič, 8.a

Še 5 minut do odhoda vlaka! Pograbilim potovalno torbo, se na hitro poslovim od staršev in že se prerivam med gručo zamudnikov. Množica me zanese do perona. Zagledam vlak in

zazdi se mi, da čaka samo mene. Ker se nikakor ne morem preriniti skozi množico, uporabim komolce. Tako gre lažje! Čez nekaj trenutkov se že vzpenjam na vlak. Ozračje je zadušljivo, začutim vonj prepotenih teles, ogabni duh reklamnih deodorantov, ki jih je marsikdo uporabil namesto mila in vode. Mlajša ženska z otrokom v naročju kriči naj vendar pazijo, in si nervozno popravlja koder na čelu, dekletce v naročju pa joče in si briše nasek v rokav. Nekdo bi bil rad zabaven in izusti dovtip: "Bržkone so krive pleničke." Prekmurski kmet se je "podpiral" z gnetjo in moštom in prijazno kramljajal s starejšo damo na svoji levi. Vlak je potegnil, oglasil se je pisk. Ljudje so se opirali drug na drugega in lovili ravnotežje. Nekdo mi je stopil na prste. "Au!" sem zatulila. "Pazite vendar, kje hodite!" Starejši moški s tankimi brčicami pod nosom in na kratko pristriženimi lasmi se je prestrašeno in v zadregi umaknil. "Oprostite, prosim!" Potem se je vljudno nasmehnil. "Se daleč peljete?" Začudeno sem ga pogledala. "Mhm." "Prosim?" "Ja, daleč. Na Dolenjsko." "O?!"

Obrnila sem se in opazila prazen sedež. Kot levinja za svojo žrtvijo sem planila tja. Sedla sem in se olajšano ozrla. Poleg mene je sedela starejša ženica in pletla. Imela je siv, naguban obraz. Med njenimi plavimi kodri so se svetili sivkasti prameni. Enakomerno zibanje vlaka me je uspavalo. Morda sem za hip res zadremala. Predramil me je glas: "Metlika!" Prerinila sem se do vrat in ko sem končno stala na postaji, sem globoko zajela zrak. Vlak je še vedno stal. Končno se je velika puhajoča gmota premaknila. Reka ljudi se je vila s postaje. Tudi jaz sem vzela svojo potovalno torbo in krenila proti mestu.

Jolanda Dobrlet, 8.a

Vsako jutro je s piskom oznanjala odhod, začetek svoje službe. Rada sem imela ta pisk, Tolikokrat me je rešil iz hudih sanj. Oznanjal je nov dan, novo upanje.

Nekoga jutra pa je bilo vse tiho. Spraševala sem se: "Kaj bi se moglo zgoditi?" Nestrpno sem pričakovala očetovo vrnitev, ker sem vedela, da bo gotovo prinesel kaj novic. Res je prinesel novico, toda žalostno. "Vlak bodo ukinili, ker imajo izgubo, tako so rekli," je naznanil oče. Kako naj si predstavljam jutra in večere brez najdražje melodije! Kako bi mi na to vprašanje odgovorili tisti, ki so dali odlok o ukinitvi!

Drugega dne so začeli podirati staro poslopje železniške postaje. Z očetom sva bila priči žalostnemu prizoru. Velika mogočna stavba bo kmalu kup razvalin. Kaj bodo postavili na njeno mesto? Nekaj, kar bo prinašalo dobiček. Mogoče gostinsko poslopje. Tolikokrat sem postopala tod mimo, vendar mi nikoli ni bilo tako težko pri srcu kot danes. Na eni strani razvaline, na drugi vlak, ki je čakal na odhod. Nič kaj prijetna slika.

Zagledala sem strica Toneta, starega železničarja, ki je s sklonjeno glavo hodil okoli vlaka. Poslavljal se je od starega prijatelja, s katerim je preživel najlepša leta svojega življenja. Videla sem, da mu je hudo. Hotela sem se mu približati in mu reči kako tolažilno besedo. Toda že pri prvem koraku sem obstala. Spomnila sem se pogovora: Ko se prijatelji poslavljaajo, jih pusti same. Mogoče tudi stricu Tonetu ne bi bilo prav, če bi ju motila.

Z očetom sva se odpravila proti domu. Hodila sva počasi in se pogovarjala o železnici. Oče mi je povedal, da bodo strica Toneta upokojili. Vedela sva, da se bo stari železničar težko sprijaznil s tem. Preveč je ljubil svoje delo, da bi ga mogel tako hitro pozabiti. "Tolažil se bo z obujanjem spominov, ki jih ni malo," je dejal oče. Veselilo me je, ker je tudi oče sočustvoval s stricem Tonetom.

Preostali del poti sva molčala. Vsak po svoje se je ukvarjal z zbiranjem moči, da se ne bi izdal, čeprav sva drug za drugega vedela, kako nama je hudo. Mislim pa, da je najtežje trenutke preživeljal stric Tone.

Belkisa Brnjak, 7.c

Preštelala sem do deset in se obrnila. Nikogar ni bilo, vsi so se poskrili. Toda kam? Stara lokomotiva, gotovo so se skrili vanjo. Vedo, da se bojim hoditi tam okoli. Dokazala jim bom, da sem tudi jaz pogumna.

Previdno sem se povzpela po stopnicah, čeprav sem imela občutek, da me vsi opazujejo iz svojih skrivališč in se mi smejejo. Stopila sem v prvi vagon. Bilo me je zelo strah. Hitro sem pregledala dva vagona. Iskanje ni rodilo sadu. Torej jih tukaj ni, toda zakaj? Skrivališče je dobro. Kaj pa, če se tudi oni bojijo! Usedla sem se na klop. Sklenila sem ostati v vagonu in jim dokazati, tistim pobom, da nismo vsa dekleta strahopetna.

Zaželela sem si, da bi me zapuščeni vlak odpeljal v svet. Že sem si zamislila, kako se peljem skozi velika mesta, vsa v lučkah in sijaju. Nenadoma pa... lokomotiva je spregovorila, tiho, skoraj šepetaje: "Žal mi je, presesti se boš morala. Nova mlada prijateljica, ki je prevzela težko breme z mojih ramen, je mnogo lepša, hitrejša in udobnejša. Ona te bo popeljala v širni svet." Za trenutek je omolknila. Mogoče je pričakovala, da bom izstopila. Jaz pa se še premakniti nisem mogla od presenečenja. Vedela je, da nameravam ostati, zato je nadaljevala: "Moja služba je bila težka in odgovorna, a vendar lepa. Nisem videla velikih mest. Moja proga je peljala skozi gozd, preko polja, mimo šole in tovarne do postaje v majhnem mestu. Vsak dan ista pot. Veliko časa bi rabila, če bi ti hotela pripovedovati o lepotah mojega popotovanja."

"Predstavljaš si, da se pelješ skozi gozd; danes boš mogoče videla srno, jutri zajca, veverico ali kako drugo žival, ki te bo vsaka po svoje pozdravljala. Pot te pelje dalje preko polja. Kmet orje, jutri bo sejal, čez nekaj tednov žel. Nato švignem mimo šole. Veš, da so tam notri otroci. Brskajo po svojih glavicah. Iščejo odgovore, ki bi najbolje zadovoljili učitelja. Pred koncem poti še tovarna. V njej delajo očetje in matere. Delajo, da bodo otrokom kupili hrano, obleko, in če kaj denarja ostane, tudi tisto, kar si najbolj želiš."

Na koncu je postaja za vse. Za tiste, ki se peljejo, in za tiste, ki čakajo na moj prihod. Mesto za otroke, delavce, kmeta, zdravnike in profesorje. V mojih vagonih je prostora za vse. Kaj ni to lepše od velikih bleščečih mest. Hudo mi je ob misli, da je konec. Čez nekaj dni me bodo odpeljali. Kam? Kaj bo z mano, ne vem. Bilo je res lepo moje življenje." Utihnila je za vedno.

Zaslišala sem govorjenje. Torej so me našli. Dolgo sem morala sanjariti, ko so se ti naveličali biti v skrivališčih in so se raje sami izdali. Začeli so me oštevati in mi očitati, da sem zaspanka. Branila sem se z izgovorom, da mi ta igra pač ni všeč in da se gremo raje loviti. Predlagala sem: "Zdaj, ko smo vsi premagali strah pred črno teto, bo najbolje, da se lovimo kar po njenih vagonih!" Predlog je bil sprejet.

S tem sem hotela osrečiti zadnje trenutke stare zapuščene lokomotive z dvema vagonoma. To mi je tudi uspelo. Še zadnjič je lahko slišala vesel otroški smeh, ki se je izgubljal med pločevino njenega ogródja.

Ajka Bešlagič, 6.b

Sonce je pravkar pokukalo izza hriba in poslalo na zaspano pokrajino svoje blede žarke. Po dolgotrajnem deževju si je spet lahko ogledalo vasi, skrite med griči, ki so se mu zdele kakor veliki, sladki bonboni, kajti ljudje v teh vaseh so bili prav tako dobri in prijazni. Vsakdo, ki je zašel v te skrite vasi, se je čudil njih gostoljubnosti. Za ljudi v teh vaseh je bilo mestno življenje tuje, nepoznano. Poznali so le svojo vas, svoj svet.

Vendar pa se je v zadnjih letih njihovo življenje spremenilo, kajti v vasi so dobili železniško progo. Beli oblaki so se dvigali iz lokomotive, pozdravljali potnike in jim želeli varno vožnjo. Ljudje so bili srečni. Srečen je bil tudi vlak, najbolj tihi, ki je prevažal otroke. V njem je bilo vedno veselo. Najbolj nemirni otroci so tekali in se podili, bolj mirni pa so skozi okna opazovali pokrajino, ki je izginjala za njimi. Včasih se je vlak nenadoma ustavil in takrat so se otroci ustrašili.

A le za hip. Vedeli so, da jih bo vlak varno pripeljal na postajo. In res jih je. Srečnih obrazov so izstopili in odhiteli proti domu. Tako je vlak osrečil srca otrok. Vedno mu je bilo hudo za razposajenimi glasovi, ki so napolnjevali njegove vagone. Bil je srečen in v družbi otrok se je počutil mlajšega.

Sonja Marin, 6.a

OTROK IN CESTA

Kam naj gremo otroci, ko nas od vsepovsod preganjajo, igrišča pa nam ne naredijo? Dvorišče, če ga splah imamo, je prašno ali blatno.

Bila je lepa, sončna nedelja in otroci smo se zbrali pred blokom. Jože je prinesel žogo in kmalu je bila zbrana ekipa za dvoboj med dvema ognjema. Igrali smo zavzeto, tekali levo in desno, za seboj pa puščali velik oblak prahu. Mamice so malčke odpeljale v stanovanja, da ne bi požirali prahu. Naša igra je dosegla višek. Pozabili smo, kje se nahajamo in to je bilo usodno. Deklica ni ujela žoge, odletela je naravnost na cesto. V naglici Peter steče po žogo in še preden jo zagrabi, zacvilijo avtomobilske zavore. Vsi smo onemeli. Sredi ceste je sedel Peter z žogo v roki in od strahu se ni mogel premakniti. Stekli smo na rob ceste in olajšano vzdihnili. Šofer je stopil iz avtomobila in dvignil roko, da bi udaril Petra. Njegovo roko je zaustavil Petrov prestrašen pogled. Dvignil je Petra in nam rekel: "Otroci, cesta ni igrišče!" Usedel se je v avtomobil, nam pomahal in se odpeljal naprej. Še dolgo smo s strahom v očeh gledali za njim. Ni nam bilo več do igre. Noge so se nam tresle in nemo smo posedli po stopnišču. Vsak si je mislil svoje.

Srečni so tisti otroci, ki se lahko brezskrbno podijo po prostranih travnikih ali urejenih otroških igriščih.

Alenka Dikaučič, 6.a

Dolgočasno je. Vzamem časopis in skušam najti kakšno zanimivo branje. Na četrti strani, čisto na začetku, se mi pred očmi razprostire "črna karta". Na njej so označena mesta, na katerih je od 11. do 18. marca letos ugasnilo enajst življenj. Zgrozim se ob tej številki. Zakaj so ti ljudje tako malo cenili življenje? Mogoče sem premlada, da bi razumela. Človek, umsko najpopolnejše bitje, je za lastno potrebo izumil prevozno sredstvo, s katerim se na tako preprost način podaja v objem smrti.

Številka iz časopisa me spet, kot že tolikokrat doslej, spomni na nesrečo, ki se je zgodila pred tremi leti.

Veliko je že popil. Toda zanj je bilo premalo. Rojstvo prijateljevega sina je treba bolje zaliti. Po končanem slavlju se je usedel v avto in odpeljal, ni se dal prepričati, da ni sposoben za vožnjo. Pritiskal je na plin, da se je kar kadilo, bil je vesel, skrbi in problemi ga niso nadlegovali. Pred samo je zagledal novega princa, še bolj je pritisnil na plin in zgodilo se je... Njegov stari fiat je prehitel tega drvečega lepota. Tudi tekmeč se je hotel priključiti tej smrtonosni igri. Začela se je tekma, ki jo je prekinil nasproti drveči tovornjak. Od novega princa in starega fiata je ostal le kup - s krvjo polite pločevine. Smrt je vzela očeta trem nedoraslim otrokom in sina staršem, ki sta mu s težko prisluženim denarjem kupila avto, z njim pa tudi krsto.

Na mesto nesreče so prišli organi javne varnosti in rešilni avtomobil, ki pa ni bil več potreben. Ti prizadevni rešitelji mnogih življenj so bili tu brez moči. Mrtvi se ne vračajo med žive.

Dva miličnika sta morala žalostno novico sporočiti domačim. Na njunih obrazih se je videlo, da je to zelo težka naloga. Otrokom, ki že težko čakajo očeta, je treba razložiti, da se oče ne vrne več, materi in očetu pa, da je bil njun avto dober, le voziti moraš s pametjo in ceniti zmogljivosti pločevinastega prijatelja.

V enem dnevu je črni oblak prekril domove dveh družin, žalost se je ukoreninila v sr-
cih domačih, prijateljev in znancev.

Zvesta prijateljica - treznost - je za trenutek zapustila ta dva človeka, ki sta po-
stavila še en spomenik v opozorilo drugim.

Zato, dragi očetje, pred vožnjo se odpovejte svojemu sovražniku - alkoholu, vozite
previdno, v mislih imejte nas otroke, ki bomo z vašo smrtjo izgubili nekaj, česar ne
bomo mogli z ničemer nadomestiti. Ne dovolite, da iščemo krivca in obsojamo!

Ajka Bešlagič, 6.b

Opolnoči so prometni znaki stopili iz knjige. Začeli so se bahati, kateri je lepši in
kateri več velja.

Znaki za nevarnost so se hvalili: "Vsakogar opozorimo na nevarnost. Če nas le pogleda,
že ve, kaj mora narediti. Smo vsakomur razumljivi in naša rdeča barva je najlepša."

Iz knjige so se zakotalili okrogli znaki. "Mi smo najlepše oblike. Imamo moč nad vami
zato, ker prepovedujemo. Smo kot kralji. Naše ogrinjalo je rdeče in obšito zlatorume-
no."

Počasi in nerodno so stopali iz knjige pravokotni znaki. "Nič ne moremo za to, če smo
nerodni, a obveščamo ljudi, kje je bolnišnica, postaja prve pomoči, telefon, hotel,
mehanična delavnica itd. Smo večji in pomembnejši od vas."

"Kaj se prepirate, reve!" se oglasi prometno ogledalo. "Mene pogledajte! Svetim se in
vsak se pogleda vame. Sem najlepši in največji na cesti." Teda se ogledalo spotakne
in pade. Razbije se na sto koščkov. Ostali znaki se zakrohota in ogledalu privošči-
jo nesrečo.

Ura je odbila eno ponoči. Skromno in tiho so znaki zlezli nazaj v knjigo. Le ogledalo
je žalostno in skesano obležalo na tleh.

Majda Fekonja, 4.a

K A M ?

Smo v 8. razredu in odločamo se za poklice. Pri odločitvi nam pomagajo tudi ekskurzije
v tovarne in šole. Med drugimi smo si ogledali tudi Bombažno predilnico in tkalnico,
ki slovi s svojimi kvalitetskimi izdelki ne le v Jugoslaviji, ampak tudi v tujini.

Bombažna predilnica in tkalnica ima štiri glavne obrate: predilnico, tkalnico, ople-
menitilnico in konfekcijo. Za vzdrževanje strojev v teh obratih in za nemoteno delo
skrbí vrsta elektro, mehaničnih, mizarskih in drugih delavnic. Tovarna kupuje surov
bombaž, prodaja pa končne izdelke; predvsem posteljno perilo. Tkejo barvasto blago,
posteljne prevleke in blazine pa tudi vezejo.

Za nas ni bil zanimiv le tehnološki postopek, ampak predvsem razgovor z inženirji in
tehnikami, ki so zaposleni v tej tovarni. Seznanili so nas z zgodovino te najstarejše
tržiške tovarne. Spoznali smo, da je uvedba delavskega samoupravljanja največ prispe-
vala k boljši kakovosti izdelkov in višjemu standardu delavcev.

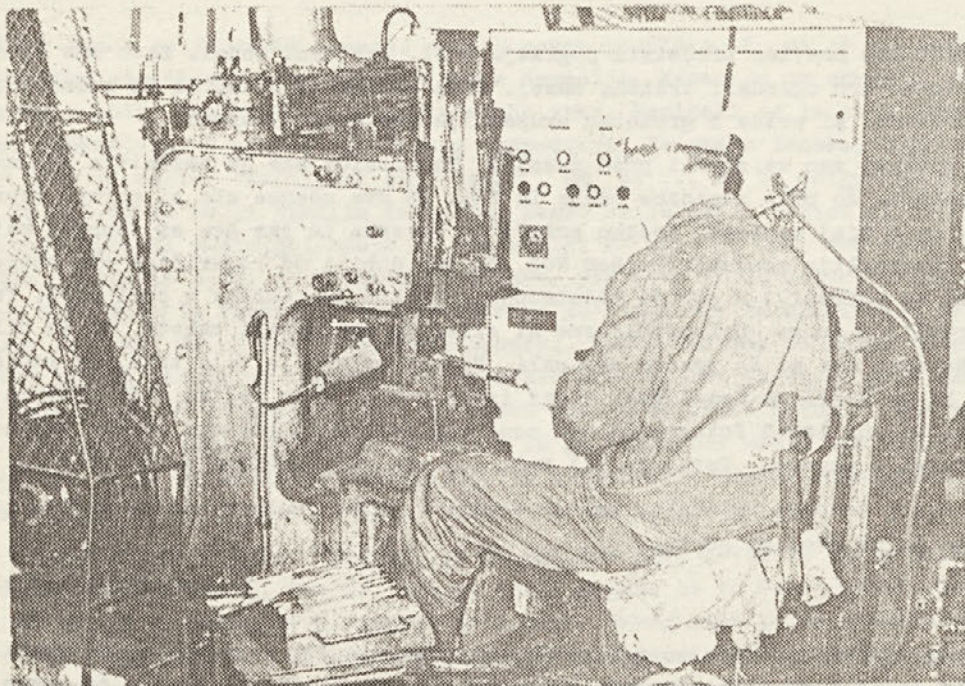
Zvedeli smo tudi, kako delijo ustvarjeni dohodek in kolikšen je osebni dohodek zapo-
slenih. Ta je odvisen od delovne storilnosti, stopnje izobrazbe, delovnih pogojev itd.
Veliko skrb posvečajo mladim strokovnjakom in stipendirajo učence na srednjih in po-
klicnih šolah ter fakultetah, že zaposlenim delavcem pa nudijo vse možnosti, da se
lahko izobražujejo ob delu.

Razgovor so popestrili z barvnimi diapozitivi iz življenja v tovarni. Ob koncu razgo-
vora je vsak učenec dobil v spomin še robček z vezanim emblemom tovarne. Prijetni vti-
si, s katerimi smo zapuščali tovarno, so gotovo prepričali marsikoga, da si bo kot na-
daljnjo stopnico v življenju izbral Bombažno predilnico in tkalnico.

Mojca Laussegger, 8.a

Izdelovanje pil ima v Tržiču dokajšnjo tradicijo. Še v času stare Avstrije so jih izdelovali v delavnicah Otona Boskoviča. Zato ni zgolj naključje, da smo si ogledali temeljno organizacijo združenega dela Metalka Ljubljane, tovarno pil Triglav Tržič.

Skoraj nova tovarniška stavba daje slutiti, da je tudi proizvodnja moderna, sodobna. Nismo se zmotili. Ko so po letu 1945 prešle Boskovičeve obrtne delavnice v državno last, se je kmalu pokazalo, da tak način izdelovanja pil ni več primeren, ker zahteva prevelik fizični napor. Potrebe trga so naraščale in leta 1952 so se delavci odločili, da zgradijo nove, večje in bolj funkcionalne prostore. Tako je zrasla današnja tovarna pil. Modernizirali so tudi strojno opremo, ki pa zdaj, v dobi hitrega tehničnega napredka, kmalu zastari. Proizvodnja se je močno povečala: od začetnih 12000 pil mesečno na 150000, število zaposlenih pa se je od 12 povečalo na 110. Več kot desetkratno povečanje proizvodnje je velik gospodarski napredek in uspeh tega podjetja.

Osnovni predmet dela je jeklo različnega profila, ki ga termično in mehanično obdelujejo. Tehnološki proces obsega štiri temeljne operacije: nasekavanje, kovanje, brušenje in kaljenje. Prve tri operacije so mehanične, kaljenje pa je termični postopek. To je najtežje delo in zahteva veliko spretnosti. Z modernizacijo strojnega parka pa se izboljšujejo tudi delovni pogoji zaposlenih.

Vendar pa pile niso edini proizvod te Metalkine temeljne organizacije združenega dela. Izdelujejo tudi vzmeti za obutveno industrijo in svornike za transporterje v rudnikih. Vzmeti za čevlje izdelujejo v glavnem ženske. Spoznali smo, da se profil poklicev in delovnih mest za dekleta in žene širi tudi na področje predelave in obdelave kovin.

Z nabavo novih strojev se večajo tudi potrebe po novih strokovnih kadrih. Zaposeliti želijo predvsem mlade delavce, ki bi se priučili na različnih delovnih mestih in si pridobili naziv polkvalificiranega delavca. Za priučitev ni potrebna popolna osnovna šola, zato je ta način pridobivanja polkvalifikacije primeren predvsem za tiste učence, ki bodo končali obvezno šolanje v šestem ali sedmem razredu. Osební dohodki so dobri: od 1.600,00 dinarjev dalje, odvisno od kvalitete dela in doseganja norme.

Delavci so ugotovili, da je njihova tovarna premajhna, da bi lahko stalno izpopolnjevali in modernizirali opremo, sami raziskovali tržišča in iskali novih kupcev doma in v tujini, zato so se pred tremi leti združili s trgovskim podjetjem Metalka iz Ljubljane.

Nova ustava jim je dala tudi nove možnosti v samoupravljanju. Letos so se organizirali

v temeljno organizacijo združenega dela. Svoje delegate imajo v centralnem delavskem svetu. V tovarni delujeta tudi sindikalna in mladinska organizacija, ki usmerjata svoje delo na področje športa in rekreacije ter življenjskega standarda delavcev.

Tovarno pil Triglav smo zapuščali s prijetnimi vtisi. Spoznali smo še eno delovno organizacijo, še en način proizvodnje. Spoznali smo, kaj lahko doseže majhen, a prizadeven kolektiv.

Franc Janc,
Dušanka Primožič in
Irena Tišler, 8.a

I Z R E V O L U C I O N A R N E P R E T E K L O S T I

Pri zgodovini smo pravkar predelali poglavje o II. svetovni vojni. Zato smo si naslednjo zgodovinsko uro ogledali tržiški muzej. Naša naloga je bila, da se seznanimo z muzejskim gradivom, ki priča o grozotah okupatorja nad našimi narodi.

V četrtek zjutraj smo se zbrali pred muzejem. Tovarišica nam je razdelila majhne lističe, na katerih so bile napisane točke iz NOB. Po dva učenca sta si morala izbrati eno izmed točk in o njej napisati kratko poročilo. Nevenka in jaz sva si izbrali nalogo z naslovom: represalije okupatorjev med NOB. Ko smo dobili od tovarišice vsa potrebna navodila, smo se odpravili v gornje nadstropje. Dekleta smo ostala v prvi sobi, fatje pa so se odpravili v drugo. Ogledovali smo si slike in zapisovali tekste, ki so bili pod njimi. Z Nevenko sva si že precej zapisali. Najina naloga je bila tudi, da zapiševa kaj o talcih, ki so padli na Čegeljšah. V eni izmed sob je bilo veliko slik hrabrih tržiških borcev. Na eni izmed fotografij sem nenadoma zagledala svojega očeta. Pogled nanjo me je navdajal s ponosom. Torej je bil tudi moj oče med hrabrimi partizani!

Ko smo si muzej dodobra ogledali, smo se vrnili v šolo. Ponosna sem na hrabre partizane, posebno še na svojega očeta.

Marjeta Klemenc, 8.b

Obmejni kraj Ljubelj je znan po taborišču, kjer so med II. svetovno vojno Nemci do onemoglosti mučili rodoljube različnih narodnosti. Od takrat je minilo že mnogo let in na taborišče smrti nas spominjajo le še borni ostanki. Nekdanji taboriščniki se še tudi dandanes vračajo na kraj, ki jih navdaja z grozo nad vsem, kar so pretrpeli. Sestradani in pretepeni so morali graditi predor pod Karavankami. Skozi ta predor se mi danes vozimo v tujino in le redkokdaj pomislimo na žrtve, na ljudi, ki jim je tu ugasnilo tisto, kar je vsakomur najdražje - življenje. Po vojni smo tem žrtvam v bližini taborišča postavili spomenik, ki obtožuje, obžaluje in svari, da se kaj takega ne sme več ponoviti. Spominskim ploščam na obzidju nekdanjega taborišča se je letos, 18. maja, pridružila še ena. Zbrali so se nekdanji zaporniki, preživeli borci in mladina.

Eden izmed redkih, ki mu je te grozote uspelo preživeti, nam je pripovedoval, kakšno je bilo življenje v tej podružnici zloglasnega Mauthausna. Hrane je bilo zelo malo, pa še ta je bila slaba. Zgoda j zjutraj so odhajali na delo v predor in se vračali pozno zvečer. Taboriščnike, ki zaradi izčrpanosti niso mogli več delati, so pobili. Šestnajst so jih sežgali v improviziranem krematoriju.

Taboriščniki so se skušali rešiti trpljenja tudi s pobegi. Največkrat jim je to uspelo pri delu v predoru in sicer tako, da so se skrili v samokolnice med odpadni material. Nekaterim je pobeg v svobodo uspel, nekateri pa so po neuspelem pobegu potem v taborišču doživeli najhujšo kazen - sežig.

Sonja Marin, 6.a

Minilo je že trideset let, pa še niso zbledele grozote fašizma. Bila je lepa sončna nedelja. Privabila je veliko nekdanjih internirancev in drugih na odkritje dveh spo-

minskih plošč na Ljubelju. Odkriti sta bili v spomin tovarišem, ki se niso hoteli ukloniti fašizmu. Pristržni stiski rok sotrpino so nam ob snidenju zvabili solze v oči. Razmišljala sem, kaj čutijo ti ljudje ob vsakokratnem srečanju. Zgrnili smo se okrog interniranca, ki je z bolečino v srcu obujal spomine na tiste hude dni. Pripovedoval nam je o prijateljstvu, ki se je rodilo med ljudmi raznih narodnosti in o strašnem trpljenju. Ljudem različnih narodnosti je bil cilj isti - osvoboditev. Ne da se z besedami popisati trpljenja, neznosnih bolečin raznih oblik telesne kazni, muk po neuspešnih pobegih, težkega dela v predoru ...

Draga je naša svoboda, zato jo ljubim in mi je sveta. Kljub lepemu sončnemu dnevu sem se vračala domov z mislimi na te neuklonljive ljudi. Tak junaški narod ne more biti in ne bo nikdar zaslužjen!

Alenka Dikaučič, 6.a

Učitelj Žagar se je vrnil v svojo sobico pozno popoldne. Ko se je vzpenjal po strmih, vijugastih stopnicah na podstrešje večje domačije, kamor so ga strpali, so ga skoraj zapustile moči. Naposled je le prilezel do vrha. Naslonil se je na kljuko, da so vrata jedko zaškripala. V sobi ga je čakala gospodinja, že stara ženska. Odprla je svoja brezoba usta in rekla: "Partizani so v vasi... hm, ja ... ne bo dolgo, pa bodo še Nemci tu, ja, ja..." Potem se je obrnila in odšla. Žagar se je ozrl. Sobica ni bila velika. Komaj je vanjo spravil posteljo, omaro in dva stola. Za mizo ni bilo več prostora. Na plesni-ve tla, zbita iz desk, je pogrnil raztrgano, pokrpano in od moljev razžrto cunjo. Ste-ne so bile sive in vlažne. Z nizkega stropa je bingljala žarnica. Okno je bilo le eno, visoko in ozko, da ni upal pogledati skozenj. Šipa, umazana od dežja in prahu, je bila na več krajih počena in razbita, da je mrzlo pihalo. Pod oknom je stal čeber vode. Gospodinja mu je ni premenjala tudi po teden dni in se je na površini kar v kosmih nabirala umazanija. Žagar je slekel površnik in ga vrgel čez stol. Kar oblečen je legel v posteljo, ki je presunljivo zaškripala, in se pokrnil z odejo. Prisluhnil je skrivno-stim noči.

Kar preveč mirno je bilo. Verjetno je to zatišje pred nevihto, si je mislil. Pomislil je na svojo ženo Jelko. Kdo ve, kje je zdaj? Mogoče so jo Nemci ujeli. Teda je nočno tišino zmotil kovinski zvok. Stopil je k oknu. Okrog hiše so se plazile temne sence. Partizani? Ne! Svetlo je že postajalo. Nemci radi napadajo ob zori. Seveda, Nemci! Toda bilo je prepozno! Po stopnicah se udarjali težki koraki. Obstali so pred njegovimi vrati. Težke pesti so udarile po njih. Pred njim je stal visok, močan mož v zeleni uniformi in s čelado, potisnjeno globoko na oči. Na čeladi je bila narisana mrtvaška glava.

"Vi ste Žagar, učitelj tu, v Jesenici?"

"Da, to sem jaz."

"Aretirani ste!"

Na dvorišču je bilo že veliko ljudi. Intendant so se nemirno prestopali pred zelenim tovarnjakom, v kotu sta stala petnajstletna fantiča s titóvkami v rokah. Iz hiše je stopil vojak, ki je preiskal Žagarjevo sobo in poročal oficirju: "Nicht!" V rano jutro pa so še vedno udarjali glasovi: "Aretirani ste!"

Žagar je imel dovolj časa za premišljevanje, kdo ga je izdal. Nazadnje je izvedel. Izdala ga je neka ženska iz Zakojce. Ne samo njega. Vse. Kadar so prišli v vas partizani, je ženska poslala svojega sina s sporočilom k sestri na obisk. Deček se je vračal z rižem in testeninami, v vas pa so naslednji dan prišli Nemci. Izdajalko so partizani ujeli, pa si je še pred sodbo sodila sama - obesila se je.

Jolanda Dobrlet, 8.a

Partizanska učiteljica Jelka Žagarjeva nam pripoveduje:

"Učiteljšče sem končala leta 1917 v Trstu, stara 18 let. Bila sem odlična učenka in tudi maturirala sem z odliko. Takrat je divjala I. svetovna vojna. Kot mlada učitelj-

ca sem poučevala 2. razred osnovne šole v Trstu. Delali smo v težkih razmerah, saj sem prvo leto poučevala 72, drugo pa 83 učencev. Natrpani so bili v zelo majhnem razredu.

Pa to še ni bilo najhuje. Temni oblaki so se šele začeli zgrinjati nad našim ozemljem. Leta 1920 je bila sklenjena Rapalska pogodba in veliko našega ozemlja je tedaj pripadlo Italiji. Sploh vedela nisem, da sem postala italijanska državljanica. V Trst je prišel načelnik za šolstvo. Vse šole v Trstu so postale italijanske. Izgubila sem službo. Nato sem poučevala v Istri, ki je takrat tudi spadala pod Italijo. Potem so vse slovenske učitelje poslali v Firence, da bi nas navdušili za njihovo kulturo in njihov jezik. Videla sem ogromno renesančnih in gotskih kulturnih spomenikov. Obiskovali smo tudi nekakšen učiteljski tečaj. Zadnji dan našega bivanja v Firencah so bile v mestu velike demonstracije.

Leta 1923 pride v Italijo na oblast fašizem.

Leta 1926 sem se vrnila v Istro in učila 1. razred. Le dve uri na teden sem lahko poučevala te otroke v materinem jeziku.

Pot me je vodila v Hrpelje in Kozino. Upraviteljica šole v Kozini je bila Italijanka. Prirejali smo razne kulturne prireditve. Učenci so morali pozdravljati po italijansko, mene pa so pozdravljali v slovenskem jeziku. Upraviteljica me je zatožila. Grozili so mi z zaporom, a me je rešil zaveden slovenski župnik Jakob Soklič.

Hoteli so me premestiti v Italijo, pa sem raje ostala brez službe. Takrat so fašisti v Trstu zažgali slovenski Narodni dom.

Leta 1929 sem se poročila in z možem odšla v Jugoslavijo. Petnajst let sem bila brez službe. Leta 1944 sem odšla v partizane. Tudi sin, star komaj 16 let, je šel v vojsko kot skojevec. Z možem sva bila partizanska učiteljica v Cerknem. Moža so fašisti ujeli, jaz pa sem jim ušla. Odpeljali so ga v Gorico in ga zaprli. Potem so ga prepekljali v Trst in od tam mu je uspelo pobegniti. Družina je ponovno zaživela spet skupaj šele po končani vojni.

Med okupacijo sem poučevala na Orehku pri Cerknem, na Čentviški gori in blizu Cerkna. Najlepši trenutek v življenju pa sem doživela takrat, ko sem izvedela, da je Nemčija kapitulirala in da je konec II. svetovne vojne. Takrat sem prvič jokala od veselja."

Barbka Ziblar, 8.a

Pretekli teden sva obiskali tovarišico Jelko Žagarjevo in jo zaprosili, naj nama pri-poveduje o svojem življenju in delu.

"Rodila sem se v Trstu. Tam se je začela tudi moja igralska pot. Igrala sem pri Slovenskem delavskem odru. Leta 1923 smo se odločili, da bomo igrali Cankarjevega Kralja na Betajnovi. V tej igri naj bi igral tudi znani režiser Milan Skrbinšek, jaz pa naj bi igrala Lužarico. Začeli smo s pripravami. Nekega dne sem šla skupaj s sestro Anico, ka naj bi tudi nastopala, k vaji. Spotoma sva se ustavili v kavarni. Ko sva že nekaj časa sedeli, je vstopila italijanska patrulja. Od naju so zahtevali dokumente. Čez nekaj časa nama je karabinjer dokumente vrnil, toda še vedno je stal in naju gledal. Zdeli sva se mu sumljivi, ker sva bili napravljeni v rdeča oblačila. Aretirali so naju. Pošteno so nam izprašali vest. Povedali sva, da greva na uro solopetja. Niso nama verjeli, zato sva jih morali peljati na dom k učitelju solopetja. Prav takrat ga ni bilo doma, vendar je njegova žena prepričala karabinjerje, da se res pri njenem mo-žu uči solopetje. Oddahnili sva se. Še enkrat sva naleteli na isto patruljo in sicer v gostilni neke Slovenke. Uspelo ji je prepričati patruljo, da nisva sumljivi. Prej sem pozabila povedati, da je bil v kavarni, kjer so naju aretirali, neki fant, imena se ne spominjam, ki bi tudi moral igrati v Kralju na Betajnovi. Hitro je tekel ostalim povedat, da sva aretirani. Iz gostilne sva odšli naravnost v gledališče. V skrbeh za naju so pozabili, da bi se morala vaja že pričeti."

Iz Trsta je Jelka Žagarjeva leta 1929 prišla v Tržič. Priključila se je Sokolom in zaigrala v igri Trije vaški svetniki. Igrala je vse do leta 1941, nato pa spet po

vojni in vse do danes. Zadnjikrat smo jo videli v Klopčičevi enodejanki Mati.

Igrala je v komedijah in v dramah. Tudi nas mlade je dostikrat razveselila z vlogami v mladinskih igrah. Upajmo, da še dolgo ne bo zapustila odrskih desk!

Lidija Gašperlin in
Marjeta Rotar, 7.b

Obiskali smo udeleženca oktobrske revolucije tov. Petra Uzarja in mu čestitali k 80. rojstnemu dnevu.

Zelo lepo nas je sprejel. Doma je bila tudi njegova žena, Rusinja po rodu. Posedli smo in mu začeli zastavljati vprašanja, na katera nam je zelo rad odgovarjal. Takih vprašanj je že vaje, saj nismo bili prvi, ki smo ga obiskali. Med tem časom so mu prišli čestitat tudi trije borci. Skupaj z njimi smo prisluhnili zanimivi pripovedi našega udeleženca oktobrske revolucije. Najprej nam je povedal, kako je preživel revolucijo v Rusiji in kako je potem deloval v domovini. Opisal nam je ilegalne prehode preko meje med Avstrijo in Jugoslavijo in kako je tod prenašal prepovedano literaturo. Imel je še vrsto pomembnih nalog, med katerimi je bila tudi ta, da je moral varno prepeljati preko meje več skupin ljudi.

Pri prenašanju literature je moral biti še posebno pazljiv in iznajdljiv. V začetku je šlo še kar po sreči, ker je imel planinsko izkaznico, kasneje pa se je graničarjem zadel sumljiv in so mu izkaznico vzeli. Tako je moral literaturo odslej prenašati ilegalno. Prenašal jo je pod "zaspancem", ki so ga gospodinje potrebovale za čiščenje peči. Tako njegov nahrbtnik ni bil več tako sumljiv.

Bil je tudi udeleženec II. svetovne vojne in sodeloval v številnih pomembnih akcijah. Za svoje delo je prejel mnogo priznanj in odlikovanj. Kljub visoki starosti je še vedno aktiven član družbeno-političnih organizacij na območju naše občine.

Prehitro je minil čas ob zanimivem pripovedovanju spominov nekdanjega borca. Hvaležni smo mu še enkrat iz srca zaželeli še mnogo let življenja v naši socialistični domovini, ki jo je tudi sam pomagal graditi.

Ema Jekovec, 8.b

Pred II. svetovno vojno in še po njej niso bile meje med državami tako odprte kot danes, ko lahko z dovolilnico prekoračimo mejo kjerkoli in kadarkoli. Prav zato je bilo med Avstrijo in Jugoslavijo veliko ilegalnih prehodov. Tovariš Uzar se spominja:

"Bilo je leta 1930, ko sem dobil nalogo, naj varno prepeljem skupino ljudi preko meje v Avstrijo. Poznal sem teren in vse prehode, po katerih bi najlaže prepeljal skupino na drugo stran meje. Hodili smo previdno v gosjem redu, ko naenkrat zaslišim šum in kotaljenje kamenja. Ker sem bil prepričan, da so nam na sledi graničarji, smo se poskrili, kamor je kdo vedel in znal. Čez nekaj časa, ko je vse utihnilo, sem zapustil skrivališče in presenečen ugotovil, da je bil naš strah prazen, saj sem v bližini zagledal trop gamsov, ki so povzročali hrup. Poklical sem tovariše, a sem kasneje ugotovil, da so jo popihali po svoje. Vsi so srečno prispeli tja, kamor so bili namenjeni."

Ema Jekovec, 8.b

Tovariš Peter Uzar je bil kot vojni ujetnik 17. pešpolka iz I. svetovne vojne ujetnik v Rusiji. Videl je, kako zatirajo delavce in jih izkoriščajo. Kako lepo bi bilo, če bi bili vsi ljudje anakopravni! Zanimal se je za vsa dogajanja v svetu. 24. oktobra 1917 je izbruhnila oktobrska socialistična revolucija. To leto je tov. Uzar preživel v Taškentu. Po revoluciji so se vojni ujetniki lahko vključili v organizirano delo. To so bile dobro organizirane skupine. Kot 23-letni je obiskoval zborovanja, sestanke, ker je bil član Rdečih sindikalistov. Obveščati ljudi prek časopisov je bilo zelo težko, ker je bilo še veliko ljudi nepismenih. Tov. Uzar in še nekateri njegovi tovariši so dobili potrdila, da niso več vojni ujetniki, ampak tuji delavci. Boljševiki so orga-

nizirali manifestacije in nosili slike Marxa in Engelsa. V delavnicah so izdelovali čevlje in obleko za rdečo armado.

Iz Rusije se je vračal v Jugoslavijo tri mesece. V Mariboru so ga pričakali orožniki ter ga po zasliševanju kmalu izpustili. V domovino se je vrnil leta 1921. Tu se je udeleževal partijskih shodov in sestankov ter pomagal pri ilegalnih akcijah v času med obema vojnama. Leta 1924 je ob smrti revolucionarja Lenina organiziral shod v Križah. Bil je zaprt v Glavnjači. Kot prvoborec je vseskozi ostal zvest revolucionarnim idejam Marxa, Engelsa in Lenina.

Tovariš Peter Uzar je še danes zelo aktiven. Udeležuje se sestankov in raznih manifestacij, kolikor mu to dopušča zdravje. Želimo mu še mnogo zdravih let.

Marjan Švab, 8.b

Tovarišica nam ne nekega dne pred 1. majem povedala, da bodo šle tri učenke iz našega razreda k tovarišu Petru Uzarju in mu čestitale za 80. rojstni dan.

Naslednji dan po pouku nas je tovarišica ravnateljica odpeljala na občino. Bilo nam je kar malo tesno pri arcu, ker tovariša Uzarja nismo poznale. Bile smo presenečene, saj je zelo preprost človek. Čestitale smo mu za visoki jubilej, mu izročile šopek cvetja ter mu zaželele še mnogo srečnih dni v svobodni domovini.

Pripovedoval nam je o I. in II. svetovni vojni in o težkih dneh, ki jih je preživel med obema vojnama. Povedal nam je tudi, da je bil v Rusiji, ko je izbruhnila oktobrska revolucija. Boril se je pod Leninovim vodstvom.

Z zanimanjem smo ga poslušale in si želele, da bi tudi naši sošolci kaj več vedeli o njem, o človeku, ki je kljub visoki starosti še vedno aktiven član naše družbe.

Ksenija Zaplotnik, 4.a

U T R I P Č A S A

Če se povrnemo v našo, ne tako daljno preteklost, vidimo, da so tujci vedno hrepeneli po naši zemlji. Tako je bilo tudi s sosednjo Italijo. Že po I. svetovni vojni so nam odvzeli velik del našega ozemlja, saj je segalo italijansko ozemlje skoraj do Vrhnike, in če si se povzpел na Triglav, si lahko z eno nogo stal v Jugoslaviji, z drugo pa v Italiji.

Italijani so si nenehno prizadevali, da bi pridobili naše ozemlje. Prizadevali so si, da bi zlomili moralno zavest Slovencev, vendar je niso zlomili nikoli in je ne bodo nikdar.

Potem je izbruhnila II. svetovna vojna. Po vsej naši domovini se je vnel upor proti okupatorju. Vstaja se je razširila tudi na ozemlje, ki so ga zasedli Italijani. Čeprav nas je malo, smo se uprli močnejšemu sovražniku. Osvobodili smo ozemlje, na katerem živimo in bomo živeli.

Slovensko Primorje je po vojni postalo Svobodno tržaško ozemlje, razdeljeno v dve coni. Vprašanje meje z Italijo je bilo rešeno šele leta 1954 s posebnim sporazumom. Po tem sporazumu je Jugoslavija dobila cono B, cona A pa je pripadla Italiji. Čeprav smo izgubili precej ozemlja, smo bili zadovoljni, ker je bil problem rešen po mirni poti. S sporazumom so bile zagotovljene vse pravice slovenski manjšini v Italiji, vendar italijanska vlada ta določila krši.

Italija je nenadoma spet zahrepenela po coni B. Pripravljeni smo braniti svojo svobodo in svoje ozemlje, pa čeprav za ceno svojih življenj. TUJEGA NOČEMO, SVOJEGA NE DAMO!

Irena Tišler, 8.a

Nedavno smo imeli na šoli predavanje o pomoči Rdečega križa zaostalim in nerazvitim, predvsem pa deželam osrednje Afrike, ki jih je prizadela katastrofalna suša. Predaval nam je tovariš, ki je sam precej časa bival v Afriki in se tako dobro seznanil s tragičnim položajem.

Afrika je na splošno dokaj nerazvita celina. Veliko vlogo v prizadevanjih, da bi se dežele Afrike rešile revščine, bolezni in lakote, ima prav organizacija Rdečega križa. Rdeči križ, s sedežem v Ženevi, organizira razne akcije, s katerimi hoče pospešiti razvoj v nerazvitih deželah. Tudi hrane primanjkuje v Afriki. V primeru suše ali slabe letine stopi v akcijo RK. Zbira hrano in denar ter s tem pomaga deželam, ki so jih katastrofe najbolj prizadele. V Afriki so tudi prometne zveze slabe. Vse to je sad afriškega kolonializma. Večina afriških dežel je že neodvisnih in niso več pod tujim kolonialnim jarmom. Kolonialisti so zelo izkoriščali bogastvo afriških dežel. Surovine so potem v matičnih deželah predelovali. Vse to izkoriščanje naravnega bogastva je pripeljalo dežele v Afriki na rob revščine. Glavna naloga RK je, da tem deželam, deželam v razvoju, pomaga iz revščine in zaostalosti.

Članov RK je iz dneva v dan več po vsem svetu. Pridružimo se jim tudi mi in s humanimi dejanji pomagajmo tistim, ki so pomoči najbolj potrebni!

Andraž Žitnik, 8.a

21. februarja letos smo sprejeli novo zvezno ustavo, čez teden dni pa še novo ustavo socialistične republike Slovenije. Tudi učenci naše šole smo počastili ta veliki dogodek in v avli pred televizorjem spremljali sprejetje nove ustave.

Ustava vsebuje za državo najpomembnejša pravila in ji zato pravimo "zakon o državi". Naša ustava pa ne govori samo o državi, ampak tudi o samoupravljanju. To je najpomembnejša družbena listina.

Nova ustava nam prinaša več novosti. Vsekakor je najpomembnejši novi delegatski sistem. Delovni ljudje uresničujejo svoje pravice in dolžnosti v temeljnih organizacijah združenega dela. Delegatski sistem pa nova ustava uvaža zato, ker delovni ljudje ne morejo o vsem odločati neposredno na zborih. Zato delegirajo svoje delegate v različne organe, ki sprejemajo pomembne odločitve. Delegati morajo zastopati težnje in želje svojih sodelavcev. Z delegatskim sistemom se krepi odločanje neposrednih proizvajalcev in vodilna vloga delavskega razreda v naši družbi.

Svoje delegate volijo tudi občani v svete krajevnih skupnosti. Volitve delegacij so neposredne. Delegate evidentirata socialistična zveza delovnega ljudstva in zveza sindikatov. Delegat in sredina, ki ga je izbrala, morata biti v stalnih stikih.

Nova ustava omogoča razvoj samoupravljanja na vseh področjih. Zato sedaj, bolj kot kdajkoli prej, govorimo o odmiranju države. Ves ta razvoj sega v leto 1950, ko se delovni ljudje prevzeli upravljanje podjetij v svoje roke.

Nova ustava zagotavlja večjo samostojnost republik in avtonomnih pokrajin - poudarjena je državnost republik, zakonov v okviru vse države je vedno manj, več bo republiških, mnoge zadeve pa urejajo občine in delovne organizacije s statuti.

Ustava poudarja načelo enakopravnosti jugoslovanskih narodov in narodnosti. Vsaka republika in avtonomna pokrajina ureja svoje pravice samostojno. Enakopravnost pri reševanju skupnih zadev pa je zagotovljena tako, da so zvezni organi sestavljeni iz določenega števila delegatov, ki zastopajo vse republike in obe avtonomni pokrajini.

Marjeta Rotar, 7.b

M I V Č A S U

Lomljeni smo se domenili, da bomo 16. septembra 1973 proslavili svoj prvi krajevni praznik. Obiskali so nas taborniki in partizanski kurirji.

Na ta dan smo se pripravljali ves teden. Doma smo pospravili dvorišča in okolico. V šoli smo se naučili pesmice za proslavo. Mladinci so se pomerili v nogometu, namiznem tenisu in šahu.

V nedeljo, 16. septembra zjutraj, smo odšli k Čarmanu, kjer je predsednik občine Tržič odprl odsek nove ceste. Odsek je dolg 350 metrov. Najbolj pa bomo veseli takrat, ko bo po vsej dolini speljana nova cesta.

Da bi se lahko učenci in delavci vozili z avtobusom in osebnimi avtomobili, po potrebi še veliko napora in denarja. Varnejša, široka in moderna cesta bo odprla prebivalcem naše vasi okno v svet, druge pa bo pripeljala k nam na oddih.

Popoldne je bila proslava. Predstavniki kurirjev, krajevne skupnosti in taborniki so vpletli v svoje govore spomine na težke trenutke v času NOB: na požgane domove, padle borce, porušeno šolo. Učenci smo deklamirali. Nato so bivši borci odnesli vence k spomenikom padlih. Nekaj pesmi je zapel lomski pevski zbor, nato pa so bili cicibani sprejeti v pionirsko organizacijo.

Marko Meglič, 3.r.
osnovne šole Lom

V šolskem letu 1973/74 sem začela hoditi v 1. razred osnovne šole. Težko sem pričakovala sprejem med pionirje. Za dan republike smo imeli v šoli proslavo. Na tej proslavi sem bila sprejeta med pionirje. Dobila sem rdečo rutko, modro kapo in značko. Na proslavi smo učenci obeh prvih razredov povedali pionirsko zaobljubo. Zelo sem bila vesela, da sem postala pionirka.

Alenka Švab, 1.b

Nekega dne mi je tovarišica povedala, da bova šli z Andrejko na Ljubelj. Bila sem zelo vesela. Tridružili sva se učencem višjih razredov. Nato sta prišla v šolo dva miličnika in nas z avtom odpeljala na Ljubelj k čuvarjem naših meja.

Lepo so nas sprejeli. Komandir nas je povabil k bogato obloženim mizam. Na belih prtihi so stale steklenice sadnega soka in pecivo. Kuhar je večkrat pogledal v sobo, če je s postrežbo vse v redu. Hkrati z nami je bila na obisku pri graničarjih tudi ekipa RTV Ljubljana, ki je posnela kratko reportažo o njihovem življenju in delu.

Vojaki so bili z nami zelo prijazni. Med njimi je bil tudi neki Ljubljčan. Midve z Andrejko sva enega izmed graničarjev spraševali, od kod je, vendar naju ni razumel. Pomagal nama je Ljubljčan. Potem sva zvedeli, da je iz Osijeka.

Nato so nam razkazali še orožje. Končno smo se poslovili od čuvarjev naši meja. Še danes se spominjam tega prijetnega srečanja.

Daša Tomazin, 2.a

Ob novem letu smo povabili kranjski vojaški ansambel SMB 220, da bi še bolj veselo zaključili staro leto.

Člani ansambla so se nam najprej predstavili, nato pa so zaigrali nekaj prijetnih melodij. Razpoloženje je bilo zelo prijetno. Plesali smo neutrudno, kot bi bili naviti. Marsikdo med nami ni zamudil niti enega plesa. Ob koncu plesa smo vsi upehani posedli in zadihani komaj čakali naslednjega.

Med odmori so nam tovariši učitelji pripravili tudi nekaj zabavnih tekmovanj. Škoda, da vse lepo tako hitro mine! Naši vojaki niso samo vrli čuvarji naše svobode, ampak tudi dobri prijatelji mladih. Želimo, da bi nas kmalu spet obiskali.

Igor Rupar, 7.a

Za novoletno praznovanje in prihod dedka Mraza smo zaigrali igrico Prišel je, prišel spet dedek Mraz. Igrico so si ogledali otroci od drugega do devetega leta. Tudi očetje in mame so si ogledali igrico. Dvorana je bila polna. Dvorano smo že prej okrasili. Okraske smo izdelali v šoli. Tudi velik avion iz lepenke smo pripeli pod strop. Ogledali smo si tudi diafilm o Rdeči Kapici.

Igrico si je ogledal tudi dedek Mraz in nas obdaril. Otroke je spraševal tudi poštevanko. Mlajši so se bali živali, ki so spremljale dedka Mraza. Posebno čudno so gledali velikega rjavega medveda, ki jih je klical na oder. Na koncu smo si voščili srečno in veselo v novem letu.

Tinko Štamcar, 4.r.
osnovne šole Lom

8. marec je praznik naših mamic. Ze dolgo smo se pripravljali, da na ta dan pripravimo mamicam presenečenje. Sklenili smo, da bomo naredili knjižico, v kateri bodo vse pesmice in spisi vseh učencev. Vsak učenec je napisal pesmico ali spis o mami z namenom, da bi jo čim bolj razveselil. Dela je bilo veliko. Na prvo stran smo narisali rožo ali matulja, nekateri pa tudi Kalimera, ker so mislili, da bo tudi ta mama razveselil.

Vsako leto povabimo mame v šolo. Klopí v razredu smo razvrstili v obliki kvadrata. Na prtičke smo razvrstili svoje izdelke in čestitke. Tudi na cvetje nismo pozabili.

Ko je prišla moja mamica, sem jo pospremil do klopi. Bila je nasmejana in zadovoljna. Opazila je, da jo gledam in se ji smejim. Ko je pogledala na klop, mi je postalo nerodno. Zdelo se mi je, da me vsi gledajo. Stekel sem na hodnik. Mama je vzela knjižico v roke in jo začela brati. Iskala je vrstice, ki so bile namenjene njej. Vprašala me je: "Si to sam napisal?"

Ko so prišle vse mame, smo začeli s programom. Posedli smo po tleh. Vsak je povedal svojo pesmico ali prebral spis. Tomaž je zaigral na harmoniko. Na koncu programa smo ob njegovi spremljavi zapeli še nekaj pesmi. Tovarišici smo dali darilo, ki smo ga sami kupili. Bili smo veseli in zadovoljni. Mame so še nekaj časa ostale v razredu in se pogovarjale, mi pa smo odšli v telovadnico.

Damjan Štancar, 4.r.
osnovne šole Lom

Tovarišica je določila nekaj učencev za tekmovanje v Veseli šoli, nekateri pa so se sami prijavili. Od takrat sem v Pionirskem listu vsak drugi teden spremljala in prebirala Veselo šolo za 4. razred. Nekaj tednov za tem je bilo tekmovanje.

Pred tekmovanjem sem imela malo treme. Spraševala sem se, kakšna bodo vprašanja, lahka ali težka. Kmalu je prišla tovarišica in nas poklicala v risalnico. Dobili smo liste z vprašanji. Imeli smo dvajset minut časa. Vprašanja se mi niso zdela težka in še kar hitro sem jih rešila. Po dvajsetih minutah smo liste oddali, nekateri že prej. Tudi jaz sem jih oddala že malo prej. Počakali smo toliko časa, da sta tovarišici pregledali liste. Nekaj tekmovalcev je izpadlo, ostali pa smo tekmovali naprej za razrednega prvaka. Čeprav so bila vprašanja tokrat težja, sem jih rešila in postala prvak 4.a razreda.

Čez mesec dni je bilo medrazredno tekmovanje. Tokrat mi ni uspelo in sem izpadla. Toda ni najpomembnejša zmaga, važno je pri tem sodelovati.

Karmen Primožič, 4.a

Na to tekmovanje smo se dolgo pripravljali. Reševali smo naloge Vesele šole iz Pionirskega lista. Vsi učenci nismo tekmovali. Iz vsakega razreda je tekmovalo le nekaj učencev. Med temi učenci sem bil tudi jaz.

Prišel je dan, ki je bil določen za tekmovanje. Ob 12. uri smo se zbrali v risalnici. Vsak si je natihoma želel postati prvak. Že pri prvem krogu vprašanj je izpadlo nad polovico tekmovalcev. Po dodatnih vprašanjih smo ostali iz vsakega razreda samo še po trije. V drugem krogu tekmovanja, za razrednega prvaka, je zmagal deček iz 4.b razreda.

Vprašanja so bila dokaj zahtevna, zato ni lahko postati prvak. Rad bi postal prvak, zato se bom naslednje leto še bolj potrudil.

Janez Kočevár, 4.a

Za tekmovanje v Veseli šoli sem se odločila, ker me to veseli. Najprej smo tekmovali za razrednega prvaka. Morala sem se veliko učiti. Snov sem dobivala iz Pionirskega lista. Veliko smo se učili tudi s tovarišico. Uspelo mi je in postala sem razredni prvak.

Drugič smo tekmovali za šolskega prvaka. Tam sem bila pa druga. V Križah, na tekmovanju za občinskega prvaka, so bila vprašanja najtežja. Ko smo vprašanja rešili, smo

morali počakati na rezultate. Postajali smo nestrpni. Potem je tovariš ravnatelj prebral imena prvakov. Bila sem prva. Za nagrado sem dobila risalni set, značko in diplomu.

Bila sem srečna in upam, da se bom še naprej tako dobre držala.

Romana Lampič, 3.a

Pred paviljonom NOB smo pričakali učence kriške šole. Ko so prišli, sem prejel od njih kurirčkovo torbo in obljubil, da jo bom varno nosil mimo zased do naslednje javke.

Odšli smo proti Lomu, kjer je bila naslednja javka. Srečno smo prispeli v Lom. Pred šolo so nas pričakali učenci vseh štirih razredov. Vprašal sem za geslo in Tinko Štamcar je odgovoril: "Puška in partizan." Geslo ni bilo pravo, zato mu torbe nisem predal. Kmalu se je spomnil pravo geslo "Jezersko - Jelovica". Prebral sem še pozdravno pismo tovarišu Titu in se podpisal v dnevnik kurirčkove torbe. Tinko pa je s podpisom potrdil, da je torbo prejel. Učenci lomske šole so pripravili kratek kulturni program. Po končanem programu smo se poslovili in se razšli.

Veseli smo, da lahko kurirčkovo torbo s pismi in pozdravi tovarišu Titu nosimo v svobodnih dneh. Partizani so med NOB nosili pošto po skrivnih poteh. V Lomu je bila kurirska postaja G-34. Partizani so prenašali pošto mimo zased, po grapah in težko prehodnih gozdovih. Nemci so jih čakali v zasedah. Če so Nemci ujeli kurirja s pošto, je bil to za partizane hud udarec.

Partizanski kurirji so tvegali svoja življenja za našo svobodo. Med njimi so bili tudi še zelo mladi, naših let. Bili so to pogumni fantje, s ponosom so izvrševali naloge, ki so jim bile zaupane. Upali so v lepšo prihodnost, v svet brez sovraštva.

Franci Megli, 6.b

26. in 27. aprila letos so belokranjski pionirji praznovali 30-letnico pohoda 14. divizije na Štajersko. Povabili so tudi druge slovenske pionirje. Na naši šoli sem bila izbrana tudi jaz.

V petek 26. aprila, smo se zjutraj odpeljali z avtobusom do Kranja. Tam so se zbrali vsi gorenjski pionirji. Vsi skupaj smo se nato s posebnim avtobusom odpeljali proti Beli krajini. Po dveh krajših postankih smo se malo pred Metliko ustavili, da smo okrasili avtobus. Pot nas je vodila skozi pokrajino, zasajeno z vinsko trto. Slednjič smo se ustavili v Semiču, ki je bil naša zadnja postaja. Pionirji iz Semiča so nas lepo sprejeli in po prigrizku smo izvedeli, kje bomo spali. Semiški pionirji so nam veliko povedali o svojem kraju in nam ga razkazali. Ob 6. uri zvečer se je pričela proslava.

Na proslavi so peli, recitirali in nas seznanjali z zgodovino Bele krajine. Po končani proslavi smo se zbrali ob tabornem ognju. Zapeli smo nekaj pesmic. Čas je hitro minil in nekateri smo morali na avtobus, ker smo prenočevali v okoliških vaseh. Ljudje, pri katerih sva prenočevali s prijateljico Barbko, so bili zelo prijazni. Lepo so naju sprejeli.

Naslednje jutro sva zgođaj vstali in gostitelj naju je s konjem odpeljal do Semiča. Od tam smo se nato z avtobusom odpeljali do Črnomlja, kjer so že bili zbrani tudi ostali pionirji. Tudi v Črnomlju smo prisostvovali proslavi. Po končani proslavi smo se odpeljali do Metlike. Formirali smo se v dve brigadi in krenili na pohod. Hodili smo po poti slavne 14. divizije. Pot nas je vodila med vinogradi, brezami, skozi gozdove do kraja, kjer smo imeli miting. Dobili smo pasulj in zakurili taborni ogenj.

Bilo je prijetno in kar prehitro je prišel čas, ko smo morali v avtobus in se odpeljati proti domu. Polni lepih vtisov o Beli krajini in njenih prebivalcih smo se poslovili od naših novih prijateljev.

Barbka Štangl, 5.b

Sredi dopoldneva smo se zbrali na Trgu svobode. Med nami je bilo mnogo pionirjev s modrimi kapicami in rdečimi rutami. Tam so bili tudi plesalci folklorne skupine Kara-

vanke. "ekleta so imela zavijačke, rute, bele bluže, modra krila, črne predpasnike, bele dokolenke in črne čevlje, fantje pa črne klobuke, škornje, rjave hlače in pisane rute. Na praih so imeli pripete rdeče nageljne.

Krenili smo proti paviljonu NOB. Na čelu povorke so šli godbeniki v temno zelenih oblekah. Za njimi so stopali plesalci. Prapor naše šole je nosil učenec v spremstvu dveh učenk. Za njimi smo stopali mi. Godba je igrala koračnice. Pred paviljonom NOB so se praporščaki postavili v dve vrsti. Navzoče je najprej pozdravil tovariš Milan Ogris, predsednik tržiške občine. Potem je učenka Bračičeve šole deklamirala pesem Rdeči maj. Med tem je prispela pred paviljon lokalna štafeta iz Podljubelja. Vojak je prebral pozdravno pismo tovarišu Titu. Med pozdravnim govorom smo zagledali še planinsko štafeto. Folklorna skupina Karavanke je zaplesala gorenjski ples. Med zvoki harmonike pa so prišli nosilci zvezne štafete. Po krajšem programu so vse tri štafetne palice odnesli nosilci proti Radovljici.

Maja Zagorc, 5.a

Planinska šola v Tržiču je prišla z delom 12. marca 1974. V šolo se je vpisalo precej učencev, a jih je le malo vztrajalo do konca. Jaz sem jo redno obiskovala. Planinsko šolo so obiskovali učenci vseh treh tržiških šol. S planinsko šolo smo bili tudi na izletih. 30. marca smo bili na Kriški gori. Pot nas je vodila skozi Gozd in preko Male poljane. V načrtu imamo še pohod na Storžič. Pri predavanjih je bilo treba aktivno sodelovati in si marsikaj zabeležiti. Vsa predavanja so mi bila zelo všeč, posebno pa še predavanje z naslovom Gibanje v gorah, ki ga je vodil tov. Keršič - Belač. Pokazal nam je mnogo barvnih diapozitivov in nam pripovedoval o dogodivščinah, ki se pripetijo v gorah.

Preden končam, še nekaj za vse: hodite v gore peš, ne vozite se z avtom! Ne bo vam žal, če boste šli v gore, toda bodite previdni!

Dragica Zrim, 6.a

Stanujem na Proletarski cesti. Vključen sem v krajevno skupnost Ravne. S krajevno skupnostjo sem se povezal že v vrtcu, ko sem prvič nastopil na proslavi od dnevu OF z neko partizansko pesmijo. Sodelovali so tudi trije moji sovrstniki.

Ko sem hodil v 2. razred, sem sodeloval pri pevskem zboru. Z zborom smo sodelovali na komemoraciji ob dnevu mrtvih. Zapeli smo dve partizanski pesmi.

Letos smo za 8. marec nastopili v mladinskem domu na Ravnah. Recitiral sem pesem Mateja Bora Vrnitev. Med poslušalci je bila tudi moja mamica. Med recitiranjem sem se malo zmotil. Ko smo končali s programom, so nas pogostili s sadnim sokom in bonboni.

Vsako leto prireja krajevna skupnost Ravne tekmovanje v smučanju za pokal bratov Oman. Tega tekmovanja se udeležujem že od petega leta dalje. Navadno zasedem četrto do šesto mesto.

Rad bi igral tudi košarko in roket in še naprej bi rad sodeloval s krajevno skupnostjo Ravne.

Matjaž Hrgovič, 4.b

Bližal se je praznik žena 8. marec. Pred nami je bilo še nekaj nastopov. Skoraj vsak dan smo pridno vadili s tovariši in pilili svoj program.

Prišla je sobota. Na glasbeni šoli smo nestrpno pričakovali gasilski avtomobil z Brezije. Odšli smo, da bi delovnim ženam zaigrali nekaj veselih skladbic, da bi se malo poveselile. Pri tem je pomagala celotna krajevna skupnost. Pred nastopom smo imeli nekaj treme. Bilo nas je precej, šest harmonikarjev in en kitarist. Po nastopu so nas nagradili z aplavzom. Pogostili so nas in nas povabili na mladinski ples. Domov nas je spet odpeljal gasilski avtomobil. Bili smo veseli, saj so bili z našim nastopom zadovoljni.

Čez nekaj dni so nas povabili, da bi igrali za ostarele žene, stare nad petinsedemdeset let. Prireditev je bila v paviljonu NOB. Dvorana v paviljonu je bila za to priložnost še posebno lepo urejena.

Zenice so počasi prihajale v dvorano in jo kmalu napolnile. Ko smo se pripravili za nastop, so utihnile. Zenice so z zanimanjem spremljale naš program. Ploskale so, kar se je dalo. Rekle so, da je lepo od nas - mladih, da skrbimo za njihovo kulturno razvedrilo. S krajšim koncertom so nastopili tudi bratje Zupan. Prireditev je obiskala tudi novinarka tržiškega radia in povprašala ženice, kako so bile zadovoljne s programom ter kako preživljajo jesen svojega življenja.

Domov smo se vračali polni lepih vtisov in srečni, da smo vsaj za kratek čas ogreli srca starejših.

Ze naslednji dan pa smo spet vadili za nastope, ki so bili še pred nami.

Nataša Šavs, 4.r.
glasbene šole.

V organizacijo RK na šoli smo včlanjeni vsi učenci. Naš cilj je, da pomagamo prizadetim. Letos so naše pomoči potrebni predvsem lačni v Afriki. Mnogo smo brali o tem v dnevnem tisku, poslušali po radiu in gledali na TV zaslonih. Razmišljali smo, kako bi jim pomagali. Sklenili smo, da bomo pričeli zbirati denar. Učenci smo pridno prispevali v fond za lačne v Afriki. Prinesli smo po dinar ali več. Nabrali smo kar lepo vsoto. Nižji razredi so kar tekmovali med seboj, kdo bo več nabral. V vseh nas je bila zavest pomagati lačnim na svetu. Akcija je v celoti uspela in denar smo že oddali.

Zavedamo se, da sedaj mi pomagamo lačnim, lahko pa se zgodi, da bodo morali drugi nam. Nič ne vemo, kdaj nas lahko doleti nesreča. Ob elementarnih nesrečah vedno stopi v akcijo mednarodna organizacija RK. Če bi se otroci zavedali, koliko lačnih otroških ust je še na svetu, ne bi nikdar odvrgli koščka kruha. Na svetu je pač tako, da so nekateri presiti, drugi pa trpijo pomanjkanje.

Daša Tomazin, 2.a

PRIPOROČILO

"Tovariš učitelj," pravi mati, "priporočam vam svojega sina. Tako tih in boječ je - posebno pri angleščini."

PROFESORSKA

"Koga pa čakate, tovariš profesor?" "Svojo ženo." "Ženo? Saj vendar niste oženjeni!" "Saj res! Hvala, da ste me spomnili!"

ZLOCIN IN KAZEN

"Tovariš profesor, je nekdo lahko kaznovan za nekaj, česar ni naredil?" "Ne, seveda ne more biti!" "Prav, jaz nisem naredil domače naloge."

ZDRAVILNA ZELIŠČA

"Tanja, poznaš kakšno zdravilno rastlino?" "Da, poznam. Lesko." "Leska vendar ni zdravilna rastlina." "Seveda je. Ozdravila je mojo enko iz matematike."

SKRB ZA OČETA

"Tomaž, reci atiju, naj jutri pride v šolo, ker spet ničesar ne znaš!" "Ni mogoče, tovarišica. Zadnjič sta se vidva predolgo pogovarjala in je mama rekla, da bo med njima konec, če bo oče prišel še enkrat k vam."

NESPORAZUM

Deček pride v mlekarino in poprosi za en kilogram mleka. Prodajalka: "Mleka vendar ne tehtamo, ampak merimo." Deček: "Potem mi ga pa dajte en meter!"

OBA PRIPRAVLJENA

Sin je padel pri maturi. Materi je v pismu napisal: "Pripravi očeta!" Mati pa njemu nazaj: "Oče pripravljen. Pripravi se ti!"

NAUK O ŽIVALIH

"Mihec, iz česa so čevlji?" "Iz usnja, tovariš učitelj." "Od kod pa dobimo usnje?" "Usnje dobimo od živali." "Dobro, Mihec. Katera žival te hrani in oblači?" "Moj oče."

TELOVADNE HLAČKE

Janez pride k telovadbi brez telovadnih hlačk. "Kje imaš telovadne hlačke?" ga vpraša učitelj. "Raztrgale so se mi." "Kje si jih raztrgal, Janez?" "Na kolenu."

IZPITNO VPRAŠANJE

"Zakaj so ribe neme?" "Težko vprašanje. Pa poskusite vi, tovariš učitelj, govoriti pod vodo!"

POSLEDICA

Učiteljica je napisala na tablo naslov šolske naloge: Napake starejših padajo na hrbte mladih. In Mihec je napisal: "To je čista resnica. Ker se je moj oče poročil z mojo mamo, moram sedaj jaz brisati posodo, ki jo mora pomivati oče."

POJASNILO

"Tovariš, zakaj pa so žice na desni strani ceste?" "To je telegraf." "Zakaj pa ni na levi strani ničesar?" "To je brezžični telegraf."

UČINEK POUKA

"Mihec, povej mi kaj o jodu?" "Jod je rumena tekočina vijoličaste barve."

SPOJNA VZGOJA

Babica vpraša trinajstletnega vnuka: "Imate pri vas v šoli tudi spolno vzgojo?" "Seveda. Kaj bi pa rada vedela?"

DOBER UČENEC

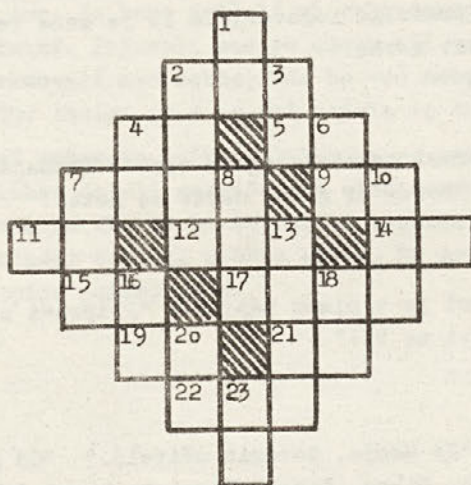
"Janezek, kako se glasi nedovršna oblika glagola vzeti?" "Jemati." "Uporabi oba glagola v stavku!" "Tako dolgo sta se jemala, da sta se morala vzeti."

S KOM?

Tovariš učitelj je vprašal Toneta pri glasbenem pouku o durovih lestvicah: "S kom bomo povišali polton?" "S kredo," je odgovoril Tone.

Pri slovenščini so se učili o Otonu Župančiču. Tovarišica je rekla Janezu: "Janez, naštej nekaj zbirk Župančičeve otroške poezije!" Janez nekaj časa našteva, ustavi pa se pri zbirki Sto ugank. Nekdo izmed sošolcev mu prišepne. Janez pomisli in reče: "Sto ... sto ... stonoga."

NAGRADNA KRIŽANKA

VODORAVNO:

2. polovična vsota števil 207 in 223
4. najmanjši skupni mnogokratnik števil 2, 3, 14
5. rešitev enačbe $2x + 5 = 41$
7. največje štirištevilno število
9. rešitev enačbe $17 - (z + 4) = 2$
11. kvadrat števila 10 zmanjšan za 6
12. nepoznani deljenec iz $x : 3 = 69$
14. če 45 zmanjšaš za iskano število, dobiš 27
15. z 11 deljivo število
17. štirištevilčno število, katerega štev. vsota je 11; številka za stotice je 5, tisočica je enaka 2kratniku števila enic, desetica pa je enaka štev. vsoti tisočic in enic
19. produkt števila 3 in vsote števil 3 in 4
21. kvadrat števila 8
22. toliko znaša vsota notranjih kotov v četverkotniku

NAVPIČNO:

1. tretjina iskanega števila je 17
2. za pet manjše število od 23 stotic
3. kot 1 navpično
4. deljivo s 7, toda pri deljenju da ostanek 4
6. največji produkt dveh enošteviličnih števil
7. produkt vsote in razlike števil 32 in 9
8. polovica produkta števil 44 in 41
10. vse tri številke ima enake.
13. prostornina kvadra, dolgega 9 metrov, širokega 20 metrov in visokega 42 metrov
16. produkt petih dvojk
18. število s štev. vopto 7
20. količnik števila 39 in vsota števil 1 in 2
23. največji skupni mnogokratnik števil 6 in 11

REŠITVE POŠLJITE DO 1. avgusta 1974!

3. številko glasila ŠŠD Storžič posvečamo dnevu mladosti in rojstnemu dnevu našega voditelja tov. Tita. Ker je dan mladosti naš praznik, bo ta številka glasila prikazala našo dejavnost in športne dosežke.

Vse člane ŠŠD obenem obveščamo, da bo v bodoče naše glasilo izhajalo kot priloga šolskega glasila, ki bo izšlo trikrat letno. S tem se nam nudi priložnost, da bo glasilo kvalitetnejše, izhajalo bo v večjem številu in bo tako dostopno vsem članom ŠŠD in vsem učencem naše šole.

Uredniški odbor

OCENJEVANJE ŠŠD

Kot vam je znano, se naše društvo vsako leto prijavi Centru šolskih športnih društev pri Zavodu za šolstvo SR Slovenije v Ljubljani na tekmovanje šolskih športnih društev.

Tekmovanje je zelo zahtevno in mora upravni odbor vložiti veliko truda v delo, da zadosti zahtevam tekmovanja. Za način tekmovanja imamo predpisana pravila in obrazce za ocenjevanje. Delo najprej ocenimo sami. Nato ga pregleda še pedagoški svetovalec, ki da svojo oceno in je samo ta veljavna.

Letos obiskuje našo šolo 507 učencev; dečkov je 254, deklic pa 253, članov ŠŠD na šoli pa je 222.

št.	športna panoga	št.sekcij	število vadbениh ur	št. članov			št. trener.	št. odigranih tekem	št. evid. organiz. in sodn.
1.	atletika	2	26	33	35	68	2	4	2
2.	gimnastika	2	76	17	19	36	2	3	1
3.	smučanje	2	22	36	22	58	2	3	4
4.	plavanje	2	52	25	17	42	1	2	1
5.	košarka	3	48	24	8	32	1	4	1
6.	rokomet	6	178	53	42	95	4	94	2
7.	odbojka	-							
8.	nogomet	-							
9.	planinstvo	1	23	31	32	63	2	7	1
10.	taborniki	-							
11.	šah	-							
12.	STV	2	47	49	39	88	2		2
13.	folklora	1	20	18	22	40	1	1	1
14.	namizni tenis	-							
15.	borilni športi	-							
16.	strelstvo	1	6	13		13	2	1	2
17.	ostalo	1	20	11	11	22	3		2
skupaj		23	518	310	247	557	22	119	19

KRITERIJ ZA OCENJEVANJE ŠŠD

Zaradi lažjega razumevanja bomo ocenjevanje prikazali takole:

- prva ocena je ocena ŠŠD (ocena nas samih)
- druga je ocena pedagoškega svetovalca
- tretja ocena je ocena Centra ŠŠD, to je maksimalno število točk; če število točk ni predvideno, je znak x.

I. Samoupravljanje:	49 točk	56 točk	60 točk
- statut društva, pravilniki, sestava upravnega odbora ŠŠD, vpliv upravnega odbora na sestavo programa dela ŠŠD, povezanost ŠŠD z mladinsko organizacijo, povezanost ŠŠD z učenci - pedagogi - vodstvom šole, skrb za učne uspehe članov ŠŠD, skrb za športno ponašanje, gospodarjenje z imovino ŠŠD			
II. Množičnost:	49 točk	41 točk	77 točk
- število članov ŠŠD, število aktivnih članov ŠŠD, število aktivnih članov ŠŠD od 1. do 4. razreda, število evidentiranih organizatorjev, stimulacija posameznika, število odigranih razrednih in medrazrednih tekem			
III. Delovanje sekcij in krožkov:	34 točk	36 točk	40 točk
IV. Športne manifestacije:	18 točk	6 točk	x točk
V. Športna tekmovanja:	39 točk	30,5 točke	x točk
- sodelovanje na tekmovanjih Ob ZTK, plasma ekipe na področno tekmovanje, plasma ekipe na republiško prvenstvo, plasma posameznika na republiško prvenstvo			
VI. Dokumentacija o ŠŠD:	42 točk	42 točk	47 točk
- program dela ŠŠD, program dela posameznih sekcij in krožkov, zapisniki sej organov ŠŠD, zapisnik občnega zbora, kronika ŠŠD, seznam sodnikov, organizatorjev, izkaznice članov ŠŠD, športna knjižica, oglasna deska, lastno športno glasilo, blagajniška knjiga			
VII. Financiranje:	10 točk	12 točk	12 točk
- članarina, lastno ustvarjena sredstva			
VIII. Skrb za strokovne kadre iz vrst učencev:	2 točki	2 točki	20 točk
- tečajji v okviru ŠŠD za organizacijski kader, udeležba na tečajjih v okviru Centra ŠŠD			
IX. Skrb za objekte:	6 točk	10 točk	20 točk
- za vsak telesnovzgojni objekt, za vzorno urejen objekt, za dejavnost na neurejenih igriščih, za neurejene in zanemarjene objekte			
X. Stalnost tekmovanja ŠŠD:	4 točke	4 točke	10 točk
XI. Dodatne točke svetovalca za telesno vzgojo:		3 točke	15 točk
- če so na šoli vozači, subjektivna ocena svetovalca			

Po predvidevanjih Centra ŠŠD lahko osnovne šole maksimalno dosežejo 390 točk. Naše društvo smo sami ocenili z 258 točkami, pedagoški svetovalec pa nas je ocenil z 243 točkami.

Prvo uvrščeno društvo dobi ob zaključku tekmovanja, 20. junija, pokal, ostala društva pa spominske plakete.

Cilj tekmovanja ŠŠD je vzpodbujati društva k čim boljšeorganiziranemu delu, urejenosti dokumentacije, izdelavi programa dela, izboljšanju učnih uspehov svojih članov, izboljšanju športnih rezultatov, športnemu vedenju, množičnosti idr.

REZULTATI TEKMOVANJ ZA NAJBOLJŠI ŠPORTNI RAZRED V ŠOLSKEM LETU 1973/74

V okviru tekmovanj za najboljši športni razred smo upoštevali rezultate naslednjih tekmovanj:

- orientacijski pohod in streljanje s zračno puško
- tekmovanje v gimnastiki
- tekmovanje v plavanju

- tekmovanje v crossu
- tekmovanje v roketu
- tekmovanje v atletiki

Tekmovanja v smučanju in sankanju zaradi pomanjkanja snega nismo mogli izvesti.

V 2. številki glasila ŠŠD Storič je bil objavljen pravilnik o ocenjevanju za najboljši športni razred, zato ga ponovno ne bomo navajali. Pač pa naj vas spomnimo, da se poleg tekmovalnih rezultatov upošteva še:

- učni uspeh razreda
- število članov ŠŠD

Prav tako so bili v glasilu že objavljeni rezultati tekmovanja v orientacijskem pohodu, tekmovanja v gimnastiki in zbir točk za posamezne razrede za 1. polletje šolskega leta 1973/74. Zaradi boljše preglednosti in lažje primerjave ponovno objavljamo število točk za posamezne razrede:

1. mesto	8.a razred	288 točk
2. mesto	7.a razred	275 točk
3. mesto	5.b razred	235 točk
4. mesto	7.b razred	228 točk
5. mesto	8.b razred	214 točk
6. mesto	5.a razred	205 točk
7. mesto	6.b razred	202 točk
8. mesto	6.a razred	172 točk
9. mesto	7.c razred	134 točk

Rezultati tekmovanja v plavanju:

mesto	razred	ocenjeni
1.	8.a	100 točk
2.	7.b	90 točk
3.	7.a	80 točk
4.	6.a	70 točk
5.	6.b	60 točk
6.	7.c	50 točk
7.	5.a	40 točk
8.	5.b	30 točk
9.	8.b	20 točk

Rezultati tekmovanja v crossu:

mesto	razred	ocenjeni
1.	8.a	100 točk
2.	6.a	90 točk
3.	7.c	80 točk
4.	8.b	70 točk
5.	7.a	60 točk
6.	6.b	50 točk
7.	7.b	40 točk
8.	5.a	30 točk
9.	5.b	20 točk

Rezultati tekmovanja v roketu:

mesto	razred	ocenjeni
1.	7.b	100 točk
2.	7.a	90 točk
3.	8.a	80 točk
4.	7.c	70 točk
5.	8.b	60 točk
6.	6.a	50 točk
7.	6.b	40 točk
8.	5.a	30 točk
9.	5.b	20 točk

Rezultati tekmovanja v atletiki:

mesto	razred	ocenjeni
1.	8.a	100 točk
2.	7.a	90 točk
3.	7.b	80 točk
4.	7.c	70 točk
5.	8.b	60 točk
6.	6.a	50 točk
7.	6.b	40 točk
8.	5.a	30 točk
9.	5.b	20 točk

Doseženi rezultati v tekmovanju za najboljši športni razred za šolsko leto 1973/74 so naslednji:

Razred	Dos. točk na tekmov.	Dos. točk za učni uspeh	Točke za št. članov ŠŠD	Skupaj točk	Mesto
8.a	668	(2)	80 (12)	38	786 I.
8.b	424	(3)	70 (12)	34	528 IV.

7.a	595	(2)	80	(16)	55	730	II.
7.b	538	(1)	90	(13)	48	676	III.
7.c	404	(5)	50	(8)	24	478	VI.
6.a	432	(5)	50	(15)	42	524	V.
6.b	392	(11)	-	(7)	22	414	IX.
5.a	335	(0)	100	(12)	35	470	VII.
5.b	325	(2)	80	(17)	55	460	VIII.

Najboljši športni razred v šolskem letu 1973/74 je 8.a razred. K doseženemu uspehu jim iskreno čestitamo, kot nagrado za dosežene uspehe pa prejmejo prehodni pokal.

REZULTATI TEKMOVANJA ZA NAJBOLJŠEGA ŠPORTNIKA

ŠOLE ZA ŠOLSKO LETO 1973/74

Pri izbiri najboljšega športnika je komisija, ki so jo sestavljali člani upravnega odbora ŠŠD Storžič in mentor, je izmed predlogov, ki so jih dale razredne komisije, izbrala naslednje športnike:

Fantje	Ime in priimek	Razred	Učni uspeh	Delo v ŠŠD	Rezultati	Točk
1.mesto	Franci Majc	8.a	(db) 6 točk	10 točk	132 točk	148
2.mesto	Franci Florjanič	7.c	(db) 6 točk	10 točk	102 točki	118
3.mesto	Mirko Črnivec	8.b	(db) 6 točk	2 točki	82 točk	90

Dekleta

1.mesto	Alenka Dolenc	7.a	(pd) 8 točk	10 točk	121 točk	139
2.mesto	Dragica Gaberc	7.b	(pd) 8 točk	-	105 točk	113
3.mesto	Blanka Logar	8.b	(db) 6 točk	5 točk	93 točk	104
4.-5. mesto	Breda Mežek	7.c	(pd) 8 točk	2 točki	85 točk	95
	Ani Anko	7.a	(pd) 8 točk	2 točki	85 točk	95

Najboljši športnik in najboljša športnica prejmeta pokal v trajno last, ostali pa dobe diplome. Za dosežene uspehe jim iskreno čestitamo! Tistim pa, ki letos niso prišli v ožji izbor, pa želimo v novem šolskem letu čim več uspehov na tekmovanjih in pri delu v društvu.

Marku Ribnikarju, učencu 5.a razreda, ŠŠD čestita za doseženo 1. mesto v slalomu in veslalomu na državnem prvenstvu. Državnemu prvaku v svoji kategoriji poklanja v znak priznanja pohvalo.

NAJBOLJ PRIZADEVNI ČLANI ŠŠD STORŽIČ

V ŠOLSKEM LETU 1973/74

Komisija, ki so jo sestavljali predstavniki posameznih krožkov, upravni odbor društva in mentor, je izbrala najbolj prizadevne člane ŠŠD. Pri izbiri je komisija upoštevala naslednje kriterije:

- delo v organizaciji ŠŠD
- delavnost pri akcijah in krožkih
- tovarištvo
- športno vedenje
- pravilen odnos do telovadnih rekvizitov in naprav
- skrb za čim boljši uspeh članov ŠŠD in pomoč slabim učencem

Komisija je imela težko delo, saj je v društvu veliko delavnih in prizadevnih članov. Trudila se je izbrati tiste, ki so pri delu najbolj izstopali:

Jasna Borič	-	vođenje društvene knjižnice ter pomoč slabšim učencem
Jolanda Dobrič	-	najbolj prizadevna članica uredniškega odbora glasila ŠŠD Storžič
Alenka Dolenc	-	vodja gimnastične sekcije za dekleta
Franci Florjanič	-	načelnik rokometne sekcije

Mojca Lausegar	-	delo v društvu
Blanka Logar	-	načelnica rokometne sekcije
Franci Majc	-	predsednik društva
Nataša Šavs	-	delo v planinski sekciji
Irena Tišler	-	delo v društvu in plesnem krožku
Ida Valjavec	-	prizadevno vodenje tajniških poslov društva
Dragica Zrim	-	delo v planinski sekciji

Zahvaljujemo se vsem naštetim za prizadevno delo v ŠSD. V znak priznanja prejmejo pohvale.

V šolskem letu 1973/74 se je ŠSD Storžič udeležilo tekmovanj v naslednjih panogah:

- orientacijskem pohodu
- smučanju
- planinstvu
- gimnastiki
- košarki
- rokometu
- atletiki
- crossu
- plavanju

SMUČANJE

Šolskega tekmovanja v smučanju nismo mogli izvesti zaradi pomanjkanja snega. Pač pa smo se udeležili občinskega ter področnega prvenstva in tekmovanja za Kramarjev smuk.

Občinsko prvenstvo je bilo 15. februarja 1974 na Zelenici. Našo šolo je zastopalo osem ekip, skupno 40 tekmovalcev.

Vrstni red ekip:

fantje:	1. mesto	ŠSD Polet	dekleta:	1. mesto	ŠSD Polet
	2. mesto	ŠSD Storžič		2. mesto	ŠSD Storžič
	3. mesto	ŠSD Križe		3. mesto	ŠSD Križe
skupna uvrstitve:	1. mesto	ŠSD Polet			
	2. mesto	ŠSD Storžič			
	3. mesto	ŠSD Križe			

Najbolje uvrščeni posamezni tekmovalci našega društva:

cicibanke:	5. mesto	Andrejka Dovžan	2. razred
	6. mesto	Helena Vidic	4. razred

cicibani:	1. mesto	Iztok Nemec	2. razred
	5. mesto	Robert Kralj	3. razred

mlajše pionirke:			
	1. mesto	Polonca Peharc	4. razred
	4. mesto	Alja Robič	5. razred

mlajši pionirji:			
	1. mesto	Marko Ribnikar	5. razred

starejše pionirke:			
	3. mesto	Breda Mežek	7. razred
	5. mesto	Jeni Ahačič	7. razred

starejši pionirji:			
	2. mesto	Stojan Lukanc	8. razred
	5. mesto	Miran Štefe	7. razred

mlajše mladinke:			
	2. mesto	Blanka Logar	8. razred

3. mesto Barbka Ziblar 8. razred

mlajši mladinci:

3. mesto Jože Kokalj 8. razred

5. mesto Zdenko Primožič 8. razred

Prehodni pokal je prejelo ŠŠD Polet; prvi trije v vsaki posamezni kategoriji pa medalje. Področno prvenstvo je bilo 21. marca 1974 na Sorški planini. Naše društvo je zastopalo 5 tekmovalcev, uvrstili pa so se takole:

1. mesto Robert Kralj
3. mesto Polonca Peharc
8. mesto Iztok Nemec
20. mesto Andrejka Dovžan
- Alja Robič

Kramarjev smuk je bil 31. marca 1974 na plazu pod Storžičem. Organizator je bilo Planinsko društvo Tržič. Naše društvo je zastopalo 8 tekmovalcev, uvrstili pa so se takole:

1. mesto Stojan Lukanc
5. mesto Blanka Logar
6. mesto Marko Šinkovec
7. mesto Janez Oblak
8. mesto Robert Kralj
9. mesto Jože Kokalj
- Marija Soklič
- Drago Štefe

GIMNASTIKA

Izvedli smo šolsko prvenstvo, katerega rezultati so razvidni iz 2. številke glasila ŠŠD.

Občinsko prvenstvo v obojnem četverboju je bilo 20. marca 1974 v Križah. Naše društvo sta zastopali dve moški in dve ženski ekipi. V skupni uvrstitvi smo dosegli 3. mesto. Najboljša tekmovalka našega društva je bila Alenka Dolenc, ki je dosegla v skupni uvrstitvi 3. mesto, pri fantih pa je Branko Kuhar zasedel 11. mesto.

Prvo mesto je osvojilo ŠŠD Polet s 374 točkami, drugo mesto ŠŠD Križe s 366 točkami in tretje mesto ŠŠD Storžič s 342 točkami.

Prehodni pokal je prejelo ŠŠD Polet, prvi trije tekmovalci na vsakem orodju pa diplome. Organizator tekmovanja je bilo ŠŠD Križe.

PLAVANJE

V drugem polletju je društvo izvedlo šolsko tekmovanje v plavanju. Rezultati oziroma dosežki posameznih razredov so razvidni iz tabele tekmovanja za najboljši športni razred, najboljši posamezniki pa so bili:

prso 50 m - fantje:

1. mesto	Mirko Črnivec	8. razred	42,8
2. mesto	Franci Florjanič	7. razred	45,6
3. mesto	Mirko Cerkovnik	7. razred	46,4
4. mesto	Drago Štefe	7. razred	47,2
5. mesto	Franci Majc	8. razred	50,2

prso 50 m - dekleta:

1.-2. mesto	Ema Jakovec	8. razred	52,0
1.-2. mesto	Marjeta Klemenc	8. razred	52,0
3. mesto	Mojca Godnov	5. razred	53,0
4. mesto	Marina Ribnikar	8. razred	54,0

5.-6. mesto	Sabina Horvat	6. razred	55,0
5.-6. mesto	Dani Vodnik	7. razred	55,0
crawl 50 m	fantje:		
1. mesto	Iztok Vester	8. razred	35,8
2. mesto	Andraž Žitnik	8. razred	37,2
3. mesto	Franci Majc	8. razred	39,0
4. mesto	Jože Kuhelj	8. razred	42,0
5. mesto	Mirko Cerkovnik	7. razred	42,3
crawl 25 m - dekleta:			
1. mesto	Irena Lučki	6. razred	20,0
2.-3. mesto	Ema Jekovec	8. razred	22,0
2.-3. mesto	Marina Ribnikar	8. razred	22,0
4.-6. mesto	Marjeta Klemenc	8. razred	23,0
4.-6. mesto	Martina Pogačar	8. razred	23,0
4.-6. mesto	Dragi Gaberc	7. razred	23,0
štafeta 4 x 25 m prsno - fantje:			
8.a	Jože Kuhelj Franci Majc Iztok Vester Andraž Žitnik	čas	1.23,2
štafeta 4 x 25 m prsno - dekleta:			
8.b	Milena Bertalanič Tatjana Dolinar Ema Jekovec Marjeta Klemenc	čas	1.45,0
štafeta 4 x 25 m crawl - fantje:			
8.a	Jože Kuhelj Franci Majc Iztok Vester Andraž Žitnik	čas	1.06,8
štafeta 4 x 25 m crawl - dekleta:			
8.b	Milena Bertalanič Tatjana Dolinar Ema Jekovec Marjeta Klemenc	čas	1.40,0

Prvi trije v posameznih disciplinah so prejeli diplome.

Občinskega tekmovanja v plavanju ni bilo, ker ostali dve šoli nimata zimskega bazena.

KOŠARKA

Naše društvo je letos prvič tekmovalo tudi v košarki. Organizirali smo več prijateljskih srečanj in tekmovali tudi na področnem prvenstvu na Jesenicah.

Doseženi rezultati:

11. 2. 1974	ŠŠD Storžič	:	ŠŠD Polet	48 : 18
18. 2. 1974	ŠŠD Storžič	:	alpska šola	56 : 54
24. 4. 1974	ŠŠD Storžič	:	gimnazija	46 : 58

28. aprila 1974 je bilo področno prvenstvo na Jesenicah. Med osmimi ekipami smo dosegli 5. mesto.

ROKOMET

Organizirali smo šolsko rokometno ligo. Tekmovale so razredne ekipe od 5. do 8. razreda, ločeno po spolu. Izid teh tekmovanj je razviden iz tabele tekmovanja za najboljši športni razred.

Najboljši strelci šolske rokometne lige:

- fantje:	1. Franci Majc	8.razred	41 golov
	2. Franci Florjanič	7.razred	32 golov
	3. Marko Bahun	7.razred	27 golov
	4. Marko Mokorel	7.razred	24 golov
	5. Marjan Zupančič	6.razred	19 golov
- dekleta:	1. Dragi Gaberc	7.razred	18 golov
	2. Alenka Dolenc	7.razred	10 golov
	3. Marjeta Klemenc	8.razred	9 golov
	4. Jasna Borič	8.razred	8 golov
	5. Tončka Polajnar	6.razred	7 golov

Udeležili smo se tudi tekmovanja v občinski rokometni ligi, ki je trajalo skozi celo šolsko leto. Dosegli smo naslednje uvrstitve:

A skupina - fantje:

1. mesto	ŠŠD Storžič	14 točk
2. mesto	ŠŠD Polet	7 točk
3. mesto	ŠŠD Križe	3 točke

B skupina - fantje:

1. mesto	ŠŠD Križe	16 točk
2. mesto	ŠŠD Storžič	8 točk
3. mesto	ŠŠD Polet	0 točk

A skupina - dekleta:

1. mesto	ŠŠD Križe	12 točk
2. mesto	ŠŠD Storžič	10 točk
3. mesto	ŠŠD Polet	2 točki

B skupina - dekleta:

1. mesto	ŠŠD Storžič	14 točk
2. mesto	ŠŠD Križe	6 točk
3. mesto	ŠŠD Polet	4 točke

Najboljši strelci našega društva v občinski šolski rokmetni ligi:

A skupina - fantje:

1. mesto	Franci Majc	96 golov
4. mesto	Franci Florjanič	33 golov
10. mesto	Marko Bahun	11. golov

B skupina - fantje:

2. mesto	Andraž Žitnik	41
7. mesto	Boštjan Zadražnik	15
9. mesto	Iztok Sitar	9

A skupina - dekleta:

2. mesto	Dragi Gaberc	24 golov
4. mesto	Alenka Dolenc	19 golov
7. mesto	Blanka Logar	9 golov

B skupina - dekleta:

2. mesto	Breda Mežak	24 golov
6. mesto	Irena Klofutar	9 golov
8. mesto	Jelka Perko	5 golov

Naše društvo je bilo organizator področnega prvenstva za moške. Ekipa našega društva je dosegla 3. mesto. Najboljši strelec tega tekmovanja je bil Franci Majc, 8. razred.

Dekleta so se udeležila področnega prvenstva v Železnikih in dosegla 3. mesto.

ATLETIKA

Izvedli smo razredna tekmovanja, 23. maja 1974 pa šolsko tekmovanje v četverboju:

- tek 60 m
- tek 300 m dekleta in 400 m fantje
- skok v višino
- skok v daljino

Uvrstitev posameznega razreda je razvidna iz rezultatov tekmovanj za najboljši športni razred.

Najboljši posamezniki v četverboju:

- fantje:	1. mesto	Franci Majc	8.a	177 točk	(od 200 možnih)
	2. mesto	Franci Florjanič	7.c	147 točk	
	3. mesto	Bojan Zaletel	8.a	141 točk	

	4. mesto	Istok Vester	8.a	131 točk
	5. mesto	Danilo Golmajer	8.b	128 točk
- dekleta:	1. mesto	Alenka Dolenc	7.a	155 točk
	2. mesto	Dragica Gaberc	7.b	143 točk
	3. mesto	Ani Anko	7.a	141 točk
	4. mesto	Zalka Anko	6.a	130 točk
	5. mesto	Romana Pravst	6.b	126 točk

tek 60 m:

- fantje:	1.-2. mesto	Franci Majc	8.a	7,9
	1.-2. mesto	Franci Florjanič	7.c	7,9
	3.-4. mesto	Vinko Dobrin	7.c	8,1
	3.-4. mesto	Bojan Zaletel	8.a	8,1
	5. mesto	Danilo Golmajer	8.b	8,2
- dekleta:	1. mesto	Alenka Dolenc	7.a	8,7
	2.-3. mesto	Dragi Gaberc	7.b	8,8
	2.-3. mesto	Ani Anko	7.a	8,8
	4.-6. mesto	Melita Mokorel	7.a	9,0
	4.-6. mesto	Barbka Ziblar	8.a	9,0
	4.-6. mesto	Martina Pogačar	8.a	9,0

tek 400 m:

- fantje:	1. mesto	Franci Majc	8.a	1,04
	2.-3. mesto	Bojan Zaletel	8.a	1,06
	2.-3. mesto	Franci Florjanič	7.c	1,06
	4. mesto	Danilo Golmajer	8.b	1,09
	5.-6. mesto	Jernej Jurkovič	8.a	1,10
	5. 6. mesto	Vinko Dobrin	7.c	1,10

tek 300 m:

- dekleta:	1.-2. mesto	Alenka Dolenc	7.a	0,54
	1.-2. mesto	Romana Pravst	6.b	0,54
	3.-6. mesto	Dragi Gaberc	7.b	0,56
	3.-6. mesto	Ani Anko	7.a	0,56
	3.-6. mesto	Lidija Devžan	8.a	0,56
	3.-6. mesto	Vesna Šehovič	6.b	0,56

skok v višino:

- fantje:	1. mesto	Franci Majc	8.a	155 cm
	2.-4. mesto	Vinko Dobrin	7.c	140 cm
	2.-4. mesto	Marjan Zupančič	6.a	140 cm

2.-4.	mesto	Jože Sluga	7.c	140 cm
- dekleta: 1.-2.	mesto	Alenka Dolenc	7.a	135 cm
1.-2.	mesto	Ema Jekovec	8.b	135 cm
3.-6.	mesto	Tatjana Dobrin	7.a	130 cm
3.-6.	mesto	Ani Anko	7.a	130 cm
3.-6.	mesto	Dragi Gaberc	7.b	130 cm
3.-6.	mesto	Jelka Tišler	7.c	130 cm

skok v daljino:

- fantje:	1. mesto	Franci Majc	8.a	521 cm
	2. mesto	Franci Florjanič	7.c	506 cm
	3. mesto	Bojan Zaletel	8.a	495 cm
	4. mesto	Robert Špiler	8.b	490 cm
	5. mesto	Andraž Zitnik	8.a	470 cm
- dekleta:	1. mesto	Alenka Dolenc	7.a	402 cm
	2.-3. mesto	Dragi Gaberc	7.b	385 cm
	2.-3. mesto	Zalka Anko	6.a	385 cm
	4.-5. mesto	Ani Anko	7.a	380 cm
	4.-5. mesto	Dušanka Primožič	8.a	380 cm

Vsi prvi trije tekmovalci v posameznih disciplinah so prejeli diplome. Občinsko tekmo-
vanje v atletiki bo v mesecu juniju.

20. aprila 1974 je bilo izvedeno šolsko tekmovanje v crossu. Razredni rezultati so raz-
vidni iz rezultatov tekmovanj za najboljši športni razred, posamezniki pa so se uvrsti-
li takole:

5. razred - fantje:

1. mesto	Peter Majc	5.b	3,04
2. mesto	Igor Lausegar	5.b	3,05
3. mesto	Aleš Meglič	5.a	3,15

- dekleta:

1. mesto	Mojca Godnov	5.b	3,00
2. mesto	Vesna Zaletel	5.a	3,01
3. mesto	Izidora Šinkovec	5.a	3,02

6. razred - fantje:

1. mesto	Dušan Bobič	6.a	2,56
2. mesto	Janez Mohorko	6.a	3,00
3. mesto	Sandi Lausegar	6.a	3,04

- dekleta:

1. mesto	Irena Lučki	6.a	2,42
2. mesto	Zalka Anko	6.a	2,43
3. mesto	Dragi Polajnar	6.b	2,45

7. razred - fantje:

1. mesto	Franci Florjanič	7.c	2,52
2. mesto	Vinko Dobrin	7.c	2,55
3. mesto	Iztok Sitar	7.b	2,57

- dekleta:

1. mesto	Alenka Dolenc	7.a	2,40
2.-3. mesto	Ani Anko	7.a	2,41
2.-3. mesto	Helena Polajnar	7.c	2,41

8. razred - fantje:

1. mesto	Franci Majc	8.a	2,46
2. mesto	Bojan Zaletel	8.a	2,34
3. mesto	Danilo Golmajer	8.b	2,35

- dekleta:

1. mesto	Lidija Dovžan	8.a	2,41
2. mesto	Darja Kavčič	8.a	2,43
3. mesto	Helena Ahačič	8.a	2,44

Fantje in dekleta so tekmovali na isti progi.

Prvi trije tekmovalci, ki so dosegli najboljši čas, so prejeli diplome:

- fantje:

1. mesto	Franci Majc	8.a
2. mesto	Bojan Zaletel	8.a
3. mesto	Danilo Golmajer	8.b

- dekleta:

1. mesto	Alenka Dolenc	7.a
2.-4. mesto	Ani Anko	7.a
2.-4. mesto	Lidija Dovžan	7.b
2.-4. mesto	Helena Polajnar	7.c

Na občinskem tekmovanju v crossu, ki je bilo 15. maja 1974 v Križah, so učenci naše šole tekmovali v šestih skupinah. Vsaka skupina je štela 10 tekmovalcev. Skupaj je torej tekmovalo 60 učencev.

1. mesto	je doseglo	ŠŠD Križe	279 točk
2. mesto	je doseglo	ŠŠD Storžič	261 točk
3. mesto	je doseglo	ŠŠD Polet	178 točk

Najbolje uvrščeni tekmovalci našega društva po posameznih kategorijah:

- mlajše pionirke: 500 m

5. mesto	Izidora Šinkovec
----------	------------------

- mlajši pionirji: 600 m

1. mesto	Janez Mohorko
----------	---------------

- starejše pionirke: 600 m

4. mesto	Dani Vodnik
----------	-------------

- starejši pionirji: 800 m

1. mesto	Bojan Zaletel
----------	---------------

- mlajše mladinke: 800 m

1. mesto	Zalka Anko
----------	------------

- mlajši mladinci: 1000 m

1. mesto	Franci Majc
----------	-------------

Pokrovitelj crossa je bilo TVD Partizan Križe. Prehodni pokal je dobilo ŠŠD Križe, vsi prvo uvrščeni tekmovalci pa diplome.

ORIENTACIJSKI POHOD

25. oktobra 1973 je bilo izvedeno tekmovanje v orientacijskem pohodu in streljanju z zračno puško. Uvrstitev posameznih razredov je razvidna iz tabele tekmovanja za najboljši športni razred in iz 2. številka glasila ŠŠD Storžič.

V istem mesecu je taborniška organizacija organizirala občinsko tekmovanje v orientacijskem pohodu v Križah. Naša ekipa je dosegla 3. mesto.

DEJAVNOST PLANINSKEGA KROŽKA

- predavanja:

6. 11. 1973	Lepote naših planin	25 udeležencev
20. 11. 1973	Hoja v planine in srečanje s težavami	30 udeležencev
12. 12. 1973	Pohod na Triglav - lepote Julijcev	20 udeležencev
26. 12. 1973	Alpinistična oprema	35 udeležencev
15. 1. 1974	Filmi o Trziču in okolici	22 udeležencev

- izleti:

2. 9. 1973	Podstoržič - Storžič	5 udeležencev
9. 10. 1973		
10. 10. 1973	Bovec - Rombon	10 udeležencev
29. 10. 1973	Kofce	10 udeležencev
9. 2. 1974	Podstoržič	22 udeležencev
16. 3. 1974	Planica	15 udeležencev
26. 5. 1974	Kofce	45 udeležencev

- tekmovanja:

orientacijski pohod v Križah	15 udeležencev
Kramarjev smuk - Podstoržič	5 udeležencev

- akcije:

čistilna akcija na Kofcah	45 udeležencev
---------------------------	----------------

- planinska šola:

od 12. 3. 1973 do 14. 5. 1974	15 udeležencev
-------------------------------	----------------

RAZNO

- v okviru orientacijskega pohoda smo obiskali obeležje NOB na Čegeljšah in na pokopališču
- na dan mrtvih smo skupaj s pionirsko in mladinsko organizacijo okrasili partizanska grobišča
- dan JLA: člani ŠŠD so skupaj s člani mladinske organizacije obiskali graničarje na Ljubelju in jim pripravili kulturni program
- prav tako smo za dan JLA povabili orkester SMB iz Kranja, ki nam je priredil koncert
- za silvestrovanje smo skupaj z mladinsko organizacijo povabili orkester SMB iz Kranja
- z mladinsko organizacijo smo sodelovali pri Titovi štafeti
- za dan mladosti smo sodelovali skupaj z mladinsko organizacijo pri povorki
- 24. maja 1974 smo v okviru praznovanja dneva mladosti svečano podelili pokale in diplome najboljšim športnikom, prizadevnim članom ŠŠD in najboljšemu športnemu razredu

LETNA KRONIKA ŠŠD

Kroniko našega društva vestno zapisujemo in vse pomembnejše dogodke, ki se nizajo, kronološko prikažemo. V drugi številki glasila ŠŠD je bila prikazana dejavnost od 8. septembra 1973 do 5. februarja 1974.

- 15. 2. 1974 - občinsko prvenstvo v veleslalomu na Zelenici; ekipno smo dosegli II. mesto
- 11. 2. 1974 - tekmovalje v košarki med ŠŠD Polet in ŠŠD Storžič
- 18. 2. 1974 - prijateljsko srečanje v košarki med ŠŠD Storžič in alpsko smučarsko šolo
- 19. 2. 1974 - vabilo Planiškega komiteja za ogled poletov
- 22. 2. 1974 - prijateljsko srečanje učenk v rokometu med ŠŠD Storžič in ŠŠD Križe
- 25. 2. 1974 - izide 2. številka glasila ŠŠD Storžič
- 10. 3. 1974 - državno prvenstvo v alpskih disciplinah; dosežki naših učencev:
 - 1. mesto Marko Ribnikar
 - 3. mesto Miran Štefe
 - 5. mesto Stojan Lukanc
- 16. 3. 1974 - ogled planiških poletov
- 20. 3. 1974 - občinsko prvenstvo v gimnastiki v Križah; Alenka Dolenc je dosegla III. mesto, ekipno je ŠŠD Storžič III.
- 21. 3. 1974 - področno prvenstvo v smučanju na Sorški planini; udeležilo se ga je pet članov ŠŠD Storžič
- 21. 3. 1974 - Lukanc, Ribnikar in Štefe odidejo na tekmovalje v Švico
- 21. 3. 1974 - društveno prvenstvo v plavanju
- 21. 3. 1974 - 7. seja ŠŠD Storžič
- 27. 3. 1974 - pričetek šolske rokometne lige
- 31. 3. 1974 - Kramarjev smuk - Stojan Lukanc je dosegel I. mesto
- 5. 4. 1974 - pričetek občinske rokometne lige
- 9. 4. 1974 - odbor za pohod Po poteh partizanske Ljubljane nam pošlje 200 značk
- 5. 4. 1974 - Ida Valjavec poroča na občnem zboru strelske družine
- 12. 4. 1974 - rokometna tekma ŠŠD Polet : ŠŠD Storžič
- 15. 4. 1974 - finančno poročilo za leto 1973 in predračun za leto 1974 poslano na TTKS
- 15. 4. 1974 - evidentiranje vaditeljev ŠŠD
- 19. 4. 1974 - tekmovalje v rokometu ŠŠD Storžič : ŠŠD Križe
- 20. 4. 1974 - 3. športni dan: tekmovalje v rokometu in crossu
- 20. 4. 1974 - zaključek šolske rokometne lige
- 24. 4. 1974 - tekmovalje v košarki med gimnazijci in ŠŠD Storžič
- 24. 4. 1974 - 8. seja upravnega odbora ŠŠD Storžič
- 26. 4. 1974 - občinsko prvenstvo v crossu preloženo
- 27. 4. 1974 - področno prvenstvo v košarki; dosegli smo 5. mesto
- 9. 5. 1974 - rokometna tekma ŠŠD Polet : ŠŠD Storžič
- 10. 5. 1974 - naše društvo je organizator področnega prvenstva v rokometu; dosegli smo III. mesto
- 11. 5. 1974 - udeležba na pohodu Po poteh partizanske Ljubljane
- 11. 5. 1974 - 60 članov sodeluje pri Titovi štafeti
- 13. 5. 1974 - zaključek občinske rokometne lige
- 15. 5. 1974 - področno prvenstvo v rokometu v Železnikih; dekleta so dosegla III. mesto
- 15. 5. 1974 - občinsko prvenstvo v crossu; dosegli smo II. mesto
- 17. 5. 1974 - 10. seja upravnega odbora ŠŠD Storžič - priprava na občni zbor
- 19. 5. 1974 - 11. seja upravnega odbora ŠŠD Storžič - učni uspeh članov ŠŠD
- 23. 5. 1974 - športni dan - atletski mnogoboj
- 23. 5. 1974 - 12. seja upravnega odbora ŠŠD Storžič
- 24. 5. 1974 - izredni občni zbor ŠŠD: proglasitev najboljših športnikov in športnic naše šole
- 24. 5. 1974 - povorka ob dnevu mladosti
- 26. 5. 1974 - planinska sekcija organizira čistilno akcijo na Kofcah.

Depo

908TRŽIČ

MI

1974

373.3(497.4 Tržič)

4002382

KNJIZNICA TRŽIČ

COBISS •